د باد په کنډوالو کې

د شعرونو ټولګه

Ketabton.com

صدیق کاوون توفاني

۱۳۸۱ لمریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه:

نوم	:	د باد په کنډوالو کې
ویناوال	:	کاوون توفاني
مهتمم	:	عبدالهادي هادي
چاپ شمېر	:	۵۰۰ ټوکه
چاپ نېټه	:	۱۳۸۱ لمیز/ ۲۰۰۲ م
کمپوزر	:	ذشفق
د پښتۍ خطاط	:	استاد د قمرالدین چشتي

چاپ او کمپیوټر ځای

دانش کتابتون، قصه خوانی بازار، پېښور

د انټیر نیټ په مخ ترتیب او ډیزاین کوونکي : سمسور حبیبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسريزۍ په ځای

دمينی په نامه

دزړه په شاړه کرونده کې مې دهيلو سپرغۍ وکرلې ،

اودآرمان دښاپيرۍ په څنګ وځنګيدم.

بيا مې دتيرو په ساړه ذهن کې ،

دتودې مينې په نوم ،

دزړه په وينو ديوې بلې کړلې.

دشپې په دښته کې مې ،

په سپيروشګو ، دګلونو دپښو خاپونه ولټول.

اودبادونو په شګلن بهيرکې ،

دسرو غټيو دمزار خيلې ته ودريدم

اودخدای ټول کلی مې ،

چې شپه‌او ورځ پکې داوښکو بارانونه کيدل

په يوې اوښکې ،

په يوې ورستنۍ اوشکې ،

پسې ولټاوه.

چې دغمونو دڅپر کې ورستۍ پاڼې ته ورستی ټکی شي

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ته به وايې چې وروستۍ اوښکه ،

مرغۍ شوه ،

او هوا ته ،

لاړه.

* * *

کله چې باغ کې ، تبر شين شو د نارنجو په خای ،

ما ته د شنو ونو د مړينې افسانه ياده شوه ،

او زړه مې وټوکيده ،

لوی شو ،

بيرته ورژيده.

ټوټې ، ټوټوې شو ،

پاڼې پاڼې شو ،

د باغ په ونو وغوړيده.

د کوم بې نومه ، نا څرګنده «چا» خبرو مې په غوږ کې انګا زې کولې

کله چې ونې مري ، شمال لګيږي ،

کله چې ونې مري ، نرۍ نرۍ باران وريږي ،

کله چې ونې مري ،آسمان په چيغو چيغو ژاړي،

سيندونه ساه ورکوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او چپه کیږي غرونه،

او بیا له کومهنا ځرګنده ځایه،

یو لاس راوزي، چې رڼا حپروي،

یو لاس راوزي، چې بادونه تړي،

یو لاس راوزي، چې له ډاره یې، د تبر خوله کې ژبه سوزي "

خو ما کتل چې ونې مړې شوې،

ګلان ورژېدل

په شنو باغونو کې د تبر ترانه جاري شوه،

په وچو څانګو د مرغیو ځالې ونړیدې،

او خو نړۍ سیلۍ په ټولو کلی کې وچلېده.

شمال ونه لګېده،

نری نری باران ونه وریده،

غرونه ونه نړېدل،

سیندونه ساه ورنه کړه،

او د اسمان له تکو شنو سترګو نه، یو څاڅکی ونه څڅېده

له ناځرګنده ځایه،

د باغ په لوري لاس ونه غزیده،

د خدای په ټول کلي کې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا د زخمي نښترو سوې ساندې وانه وریدې،

چا د سپېلیو وزر ونه تاړه،

چا د تبر ژبه غوڅه نه کړه.

خو د بې نومه نا څرګنده "چا" خبرې مې تر اوسه لا په ذهن کې دي.

* * *

اوس لکه ستړي سرګردانه مرغه،

د باد په ورانو کنډوالو الوزم،

د باد په ورانو کنډوالو کې، مې د هیلو،

سره ګلان،

لټوم

آلمان / اپریل ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمينې شرط

ماته يادشي چې ته پيغله، زه زلمی وم

په رګوکې مو سکروټې ګرځيدلې

ټول وجود مو اور د مينې و، نيولی

له ليمو نه مو سپرغۍ پورته کيدلې

پسرلی و ،

دنيا ټوله ښايسته وه ،

دوړمې کاروان ،

شيندلي وو،

عطرونه.

دځوانۍ په ميو مست وو موږه دواړه

له غمونو موخالي وو، زلمي زړونه.

زه په مينه درنژدې شوم چې دې ښکل کړم،

دهوس په دنيا سم کړم قيا متونه.

تا مې لاس په شونډو کيښود ،

بيا دې وويل :

چې اول مې تور پيکي ته ،

سورګل ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړه،

بیامې ښکل کړه د سورکو شونډو سرونه .

او سور ګل ،

زموږ دځوانې مینې ، شرط شو .

زه له هغې ورځې وروسته بیا تر اوسه ،

سرګردانه په سروګلو پسې ګرځم.

کله سمې لټومه ،

کله ،

غرونه ،

کله دښتې او میرې،

کله،

باغونه.

له هر چا نه د سرو ګلو پته غواړم ،

په سرو ګلو پسې لویې لارې نغاړم.

نه مې ستا د پیکي ګل ،

چیرې ،

پیدا که ،

نه پوره مو د نیمګړې مینې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرط ،

شو

نه مې ښکل کړل ،

ستا د سرو شونډو ،

سرونه

نه سمسور شول ،

نښتېځلې ،

ارمانونه .

آلمان /۱۹/۸/۱۳

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوترې خوب

کوترې خوب لیدلی

چې اور نفسه سارا یې بادونه ،

بیرته ستنیږي د سارا غیږې ته.

کوترې خوب لیدلی

چې دلیندیو فصل ،

پرون ږلې وواهه

او نن ، دکلي بزګر

خپلو پټیو کې ، غنم و

* * *

کوترې خوب لیدلی

چې دچنار لوخه ، لغړه ونه ،

بیل په تنکیو پاڼو پټه ښکاري.

* * *

کوتره ناسته ده دکلي دویالې له پاسه

دتوت دونې په بر بنډه څانګه ،

او په اوبو کې دلیدلي خوب تعبیر لټوي.

کابل ۱۳۶۶/۱۲/۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دړلی هینداره

میــــکدې تــه یې مخشر په اوږو راووړ

چې زاهــد د تـــوبـــو غر په اوږو راووړ

څه تـــا ثـیــر دی د ډېوې په سره لمبه کې

چـــې پتنګ ورته خپل سر په اوږو راووړ

داشنـــا په غم مې کسې دواړه سپین شول

سیـــل د اوښکـــو مې نظر په اوږو راووړ

دزړه شمـه بــه یـــې بــله کړمه لار کې

کــه د شپـــې مـــړی سحر په اوږو راووړ

یـــوه څـــاڅــکي سـمـنـدر په اوږو راووړ

دا فق لمنه ســـره پـــه ویـنـــو ښـــکاري

تـــورو وریځو زخمي لمر په اوږو راووړ

د لته جوړه قـــتـلـګا ه ده د غـو تـــیـــو

سره غاټو ل ورته خپل سر په اوږو راووړ

۱۳۷۱/غبر ګولی کابل

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

توره سيلۍ

بادو نه دي، غوغـــا کوي بـــاغـــونه، رژوي

شنې ونې لو ټوي، رنګيـن ګلـــونـــه،رژوي

ورېمــې پـــرون راورې و پــيـغام د غـــورېدو

نن تـــوره سېلۍ راغله، بـــهـــارونـه رژوي

يو بـــاددی را الوتی لـــه ســـرا بـــه دوعـدو

په شـوندو د جانان مې ځـــوابـــونـــه، رژوي

د حسن له جلوي نـــه يـــې زاهـــد نـــه دی خبر

ســجــدې پـــيـــکه کوي او ايمانونـــه رژوي

راوو ت لـــه مـــســـجـده، شو دېره په خرابات

دخـــم پـــه پښـــو کي غـــړي،ثوابو نه رژوي

نـــه ويـــره لـــه سکـــروټو او نـــه تنده د کو ثر

ملا دتـــخت له پـــاســـه خمـــارونـــه رژوي

ښکر يږي چې تش ياد يې هم،په ما نه دی پېرزو

رقيب مې دجانان کو څه کـــې پـــلـــو نه رژوي

دستر ګو په أسمان کي يې بيا ستوري شول رابر

شوګير يې را ته ښکا ري چـــې خـــوبونه رژوي

کابل ۲۰/۲/۱۳۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای پامان

درنه لاړم خدای پامان ،زخمي کابله

زما روحـــه، زما ځان، زخمي کابله

درنه لاړم خـــو له زړه مې وینی ځاځي

تانه جار، تانـــه قربان، زخمي کابله

د کابل هوا یې ډکر

د غبر ګولي ۱۳۷۱

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنه ځمه

درنــه ځــمه، مــجبوري ده، درنه ځمه
په قسمت کې مې خواري ده درنه ځمه
ګوره مــاتــه پــه غــصه نه شي وطنه
راتــه پــيـښــه نــاچــاري ده درنه ځمه

هوايي ډګر کابل

د غبرګولې ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلي نغمې

پــه بڼو ستوري زنګـــوم داشنا کلي ته ځم

سترګې په لاره غـوړم ، دآشـنـا کلي تــه ځم

کلی خاموشه ، ګودر شړ ، کوڅې له دوده ډکې

رقيـبـه ، کډې بــاروم ، دآشـنـا کلي ته ځم

پـــه شـپو لـړلي سرګردانه مسافر وختونه

ورو ، ورو له سره تيروم ، دآشـنـا کلي ته ځم

ريبنې ريبنې ګريوان مې لاړو درقيب ګوتو کې

دننګ ځولۍ پيوندوم ، دآشنا کلـي تـه ځم

بلبل له غـړه بيګانه ، ګل لـه بلـبـلـه پردی

غـلـې نـغـمـې مـې ژړوم دآشنا کلي ته ځم.

فبروري/ ۱۹۹۴ آلمان

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دبادونو شپه

دباران شپه ده ، دبادونو شپـــه ده
دزړه په کور مې دغمونو شپـــه ده
شماله ورو ، ورو يې په ناز خوځوه
ديار په زلفو دګلـــونو شـپــه ده
دايې خندا په اننګــو کـې ويـده
که په ککو يې دنـا زونـو شپـــه ده
وچ او لا نده پکې په ګډه سوځـــي
زموږ په کلي داورونـو شپـــه ده
دلمر پــه څنو کې خځلې زانـــګي
پــه شنه جـــنت د دوزخونو شپه ده
نـه شنه خنــدا نه تبســـم دګلـــو
په باغ پـــريوتې دخوبـونو شپه ده
ونـــې له ويـــــرې تنفس نه کوي
شپـــه ده ، دتورو توفانونو شپه ده
ټوله دنـــيا درنا ســين کې لامبي
زموږ په بـــرخه ، دعمرونو شپه ده
ډيوې خاموشې ، ميکدې ويجاړې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دتورو تپو مابنـــامونو شــــپه ده

آلمان ـ ۶/ ۸/۱۹۹۳

لولیِ دنیا

بیا یې خــوارہ خــوارہ یادونه په ما لوبې کوي
بــیـا یـې خـنــدا ده چې زما په ژړا لو بې کوي
بــیـا مـې ریـښې ریـښې لمنه له اغزو ډکه ده
بــیـا دخــزان سیـلیِ دګل پــه خندا لو بې کوي
بیا مې ځلیږې دبڼو پـه سـر لـړزانـده ستوري
بیا مې دتو رې شپـې قسمت ، په رڼا لوبې کوي
مــغــل کاتــه یـی هیروي رانه انګریـز وختونه
خوشحال غیرت مې دشملې په رڼا لوبــې کــوي
خمونه تش ، ساقي خمار ، زه دعمرونـو تـــږی
بدل مهال دی صراحي په صهبا لــو بـــې کوي
کلـــه دمـا ، کلـــه دتـا ، کلـه دبل غـیرہ کې
لولیِ دنیا ده ، هم په ما هـم په تا لوبـــې کوي
دزړہ تو تې تو تې نبیبنه مې داشنـا په لاس کې
لکه ماشوم یې دشـغـلو په ځــــلا لـــوبـــې کـــوي

د باد په کنډوالوکې | کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې وژني مې په مـــړي مــې هـــم هــغـه ژاړي

شــهـــيده ســاه مـــې دقـــاتـــل پــه ژړا لــوبـې کوي

ګلبو يه زلـفـې يـــې خــورې ورې دبـــاد پـــه اوږو

لکه قصې دمينتوب چـې پــه چا لـــوبــــې کـــوي

نـــه مـــې ماضــي په شــغلو پټ نه مستقبل په ستورو

پرون ايرې ، نـــن مـــې لـــوګـــى په صبا لوبې کوي

آلمان ۶ /مارچ/ ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوینو پسرلی

پسرلی په وطن راغی
خو نه ګل او نه بورا شته
نه په باغ کې غوټۍ خاندي
نه ګلونه په صحرا شته .
*   *   *

نه د غرو لمنې شنې شوې
نه شپونکی نه یې شپیلۍ شته
نه د میږو قطارونه
نه کوچی نه یې کیږدۍ شته
*   *   *

نه د مشکو کاروان راغی
نه د عطرو وزر خپور شو
نه بیدیا په ګلو پټه ،
نه سپیره چمن سمسور شو .
*   *   *

نه په غرونو غوړېدلي
شنې قالینې د شنیلیو
نه له ونو پورته کیږي
آوازونه د مرغیو
*   *   *

نه د شنو ویالو په غاړه ،
ټوکېدلي سره ګلونه
نه په دښتو کې بلیږي
د غاټولو څراغونه
*   *   *

کاوون توفاني

د باد په کندوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـــه هيـــلی پـــه هـــوا راغلې
نـــه د زانـــو زنـځيـرونـــه
نـــه آواز د تـــوتـــکـيـــو
نـــه د ســـاچـو پـــروازونـــه .
*   *   *

نـــه د نـيـمـو شـپـو سنـدرې
نـــه هـــی هـــی د کاروانـونـــو
نـــه شوگير د عـــاشـقـــانـــو
نـــه تـــودو خــــه د عشقونو .
*   *   *

نـــه بـريښنـا د سپينـــو ليچو
نه د شنو بنگړيـو شـور شـتـــه
نـــه ځـــلا د بـــارخــوگانـــو
نـــه د سرو مـــچکو اور شته .
*   *   *

پسرلی پـــه وطـــن راغـــی ،
خـــو نـــه گل او نـــه بـلبل شته
نـــه د پـــيـغلو خنـــد اگانـــې
نـــه گـــلونـــه په اوربل شته .
*   *   *

نـــه دريـــاب د درياب صهبا شته
نـــه ځـــپې ځـــپې مستي شته
نـــه جـــنـــون د تـــودو غـــيرو
نـــه د مـــينـــې ليـــوني شـتـه .
*   *   *

نـــه خـــوشـــحـــال تـــوره تړلې
د افـــغـــان د ننـــگ لـــه پـــاره
نـــه ولـــس لښـــکرې ايستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمغل اورنگ له پاره .

* * *

د زردشت اورونه مړه دي
د سوما پياله نسکوره
د بابا پګړۍ ده جړه ،
ابۍ ناسته ده سر توره .

* * *

د کابل له سوي زړه نه
شنه دودونه پورته کيږي
له زاړه بالاحصاره ،
فريادونه پورته کيږي .

* * *

د بخدي په کنډوالو کې
د کارغانو شورماشور دی
د هري په ديوالونو ،
د ګونګانو وزر خپور دی .

* * *

د رستم د تخت له پاسه
ګيدړ نقل د زمري کا
د ګربت په آشيانه کې
ټپوس ناست دی سروري کا .

* * *

د هلمند په ورشوګانو
د اغزيو بارانووري
د زاړه بست په ماڼيو
د سرو وينو ګلان ووري .

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ګلزاره ننګرهاره
دګلونو ځلا تللې
دروښان په کاله ویر دی
د خوښیو لیلا تللې .
* * *

دنارنجو ستوني غوخ دي
دښوون ښاخونه پرې دي
دبلبل ژبه ګونګۍ ده ،
دبورا وزرونه پرې دي
* * *

الینګار په اور کې سوزي
الیشنګ په اور کې سوزي
دود جګیږي له پامیره ،
لوی سالنګ په اور کې سوزي .
* * *

د پردي بهار ورمې دي
راچلیږي په وطن مې
دغلیم دفکر دوړې
راخوریږي په وطن مې .
* * *

په عزت پورې مو خاندي
سپکاوی مو د شملو کا
سپینوي مو ، توروي مو
مسخرې مو په پښتو کا .
* * *

دې بهار بهار وطن کې
اوس خزان میشته دی
په دې ګل ، ګلبڼ هیوادکې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغـزو کاروان مـــیشتـــه دی .

* * *

دې خـــنـدا خندا هیواد کـــې
اوس ژړا ، ژړا ، ژړا ده
دژوندون نــغمـه خامـــوشـــه
دمـــــرګـــونـــو واویـــلا ده .

* * *

هـــره شپـــه لـــه شنـه آسمانه
ستـــوري لـــویـــږي ،رانـړیږي
درنـــــا دبـــام لـــه پـــاســـه
دتـــیـــارو ډمـــې نـــخیـــږي .

* * *

شـــبنـــم ســـور دی ، ږلۍ سره ده
چمن ســـور دی ، بیدیا ســـره ده
شونډې سرې ، خبرې ســـرې دي
خنـــدا ســـره ده ،ژړا ســـره ده.

* * *

بـــیـــا د ویـــنـــو پـــســرلی دی
بـــیـــا دویـــنـــو بـــارانـــونـــه
بـــیـــا دویـــنـــو غوټۍ خاندي
.بـــیـــا د وینـــو ســـره ګلـــونه

آلمان

اپریل ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنا په بنو

دمجنون دزړه تنهاکه ، دليلا په بنو زانگم

ثاخکی اوښکه دحسرت يم ، دآشنا په بنو زانگم

دپرون سپيره يادونه ، دسبا زرغونې هيلې

دزخمي ماضي پيغوريم ، دسبا په بنو زانگم

داميد پلوشه تته ، دتيارو ډيوه روښانه

په دې تکه توره شپه کې ، درنا په بنو زانگم

دحسين ساقي ترخنگه ، صهبا پياله نسکوره

دلمبو دخدای په ورانده ، دگناه په بنو زانگم

دخندا په اوربو ورمه ، جنازې مې دخوښيو

دماتم په لمن لوبم ، دخندا په بنو زانگم

هلته سر ديار په وره کې ، دلته سر په زنگانه يم

هلته خاورو سره خاورې ، دلته بيا په بنو زانگم

په مذهب دبد مستۍ کې ، نه کافر نه مسلمان شوم

خم په سر پورته کومه ، دصهبا په بنو زانگم

آلمان / مى / ۱۹۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې په څنو کې

یو ځلې بیا لړ ښکاره شه ، زلفې وښوروه
د حسرتونو میلمنه شه ، زلفې وښوروه

د شپو په څنو کې مې شپې دي ، شپې په شپې تیروم
د لمر خاته د وخت شغله شه ، زلفې وښوروه

یوسف تری لاړو د کنعان کوڅې شوې شړې پاتې
د زلیخا د مخ جلوه شه زلفې وښوروه

ترخه خمار مې زهر جنې کړې ترخې د ژوندون
ته د صهبا ډکه پیاله شه رلفې وښوروه

لکه خوبونه راته ښکاري مسافر وختونه
ته د یادونو سلسله شه ، زلفې وښوروه

سپېلنی د منې باغ په باغ ګرځي ګلان رژوي
د پسرلي خوږه ورمه شه ، زلفې وښوروه

ګوره دا مات سر مې چې هېڅکله ټیټ نه کړې چاته
زما پښتو زما شمله شه ، زلفې وښوروه

آلمان ۲۴/ ۴/ ۱۹۹۴

د باد په کنډوالو کې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغز په څوکو

دايې دوصل ، انتظار باسم

که داغزو په څوکو لار باسم

په سر ورځمه په پښو ورځمه

دا ځل آرمان مې د ديدار باسم

نن يې ساقي راته په خم کې راکه

چې دتمام عمر خمار باسم

شپه له ماښامه تر سهاره پورې

زړه کې تصوير مې ددلدار باسم

دخيال په ګوتو مې دزړه په دړه

انځور دمينې دمزار باسم

تندی په تشو سجدو نه سولوم

دعشق ناره په سر ددار باسم

د پرخې سترګو کې هينداري ګورم

پښې مې دتيږو له بازار باسم

آلمان نومبر/ ۱۹۹۲

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددوزخ په څنډو

راشه تر څنګه مې حسينه ساقي
دزړګي سره نازنينه ساقي
راکه درياب ، درياب جامونه راکه
دعمر تږې يم ، خمونه راکه
سا قي سکروټې راکه ، اور راکه
درد راکه ، چيغې راکه ، شور راکه
دخم تر څنګه مې بسيا که سا قي
داګونګه ژبه مې ګويا که ساقي
دشپې په دښته کې مې شپه ده ساقي
شپه مې دزړه په کور خپره ده ساقي
راکه دميوو سباوون راکه
درڼا جام راکه ژوندون راکه
راکه دلمر غوندې روښانه شراب
راکه بې پيله بې پايانه شراب
هغه شراب چې پکې ځان ووينم
ځلا دحسن دجانان ووينم
چې پکې هير کړم دابې خونده ژوندون

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا بــې ثــمــره ، بــې ګر ځنده ژونـــدون

چې پکې ډوب شمه ، چې ورک شم پکې

چې له درند و غمونو سپـــک شـــم پکې

* * *

ســـا قـــي بـيـا راغـــې دغـــمونو ماښام

تياره ماښام دما ښـا مـــونـــو مـــا ښـــام

ساقي راځـــه چې زمانـــه بـــله شـــوه

لومه شوه بـــله اودانـــه بلـــه شـــوه

بيا زوړ زاهـد پـــه تـــوبـــو بـار راغلی

بيـــا ددرو غجـنې تـــقـــوا وار راغـــلی

بيـــا مـــحتســـب دی بـيـا تکفير دمينې

بـــيـــا دتسبو لړ شـــو زنـــځير دمـــيـــنې

* * *

ســـا قـــي بـــيـــا راغـــلـل دخزان بادونه

اورين بـادونـــه دتـــوفـــان بـــادونـــه

بـــيـــا دوړمـــې سينه کـــې سا وچه ده

بيا دغوټۍ خوله کې خـــنـــدا وچـــه ده

بيا د غو نچې ګريوان له غـــمه څـــيـــرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا دبلبل زړه له مـا تـمـه ځـیـرې

ساقي را ځه چې میکـدی بـلې کـړو

تیاره رابره شـوه ډیــوې بــلـې کـړو

راځه چـې واړوو خـمـونـه پــه سـر

تــر خــو ابــو کــې سره اورونه په سر

راغـلې غـم دتـیــریـدلــو نــه دی

داوړی دیـــو دمـــړیـدلــو نــه دی

دفلک سـترګې ریــا کاری سـتـرګـــې

درغجنې ستر ګې ګناهکارې سـتـــرګې

بیا خونړۍ ښکاري بیا سرې ښـــکاري

بــیــا داورونـو سلسلې ښـــکاري

* * *

ساقي راځه چې بیا پیالې جـــګې کړو

پتـــو مستیو نـــه پـــردې جګې کړو

راځـــه ویـدې نشې راویښې کړو بیا

بــلې لمبې نشـــې را ویښې کړو بیا

بــیـــا درنـدانـو هنګامه جوړه کړو

بــیـــا د مستانـــو غلبلبه جـــوړه کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـــيـا د غــوټۍ سترګو کې ناز وګورو
بـــيـــا پــــه دانــه کې دژوند راز وګورو

واورو د ګل د غـــــورېــدو ســـنـــدره
د شـــنـــــه غـــزل دټـــوکيـدو سندره

د مـــيـــنـې لــوبــه پـــه فکرونو نه شي
په خامو خامو تــدبـيرونــو نـــه شـــي

مينه د زړونــــو بلـــيـــدنـــه غـــواړي
مـــيـــنــه له ســره تــيرېــدنـــه غواړي

مينه پــه اوښکو کـــې خـنـدا لــټـــوي
مـــيـنـه سـکروټــو کــې بـقـا لـټوي

راکه د مينـــې پـــــه نــــوم اور راکـــه
راکـــه د تـــاک د ســتـــرګو تـــور راکه

ســاقـــي له ځـــانـــه ورکيدل غواړمه
د مـــيـــو و جـــام کــې ډوبـــېدل غواړمه

خندا مې هيــره لـــه ژړا نـــه پـــــر دی
له ځانه تـــللی له دنـــيـا نـــه پـــر دی

ساقـــي د لويـــې ګناه تــــور مـــاتـــوم
دا دوزخــــي تــنـــده پــــه اور ما توم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ځان بدل کړ، چا کـو څـه بـدلـه
څوک د رنګو نو پــه خــم و لمبــېــدل
څــوک د وخــتــونــو پــه باد ورپېدل
څوک مقتدي او ځوک په امــام پسې لاړ
څوک په انګور او څـوک جـام پـسې لاړ
څوک يې کعبه څوک بــتــخانه کې غواړي
څوک يې د سهوې يه سجـــده کې غواړي

خو:

زه لــه ســجـــدوو زه له بتانو ستړی
زه له دروغجنو امــامـانـــو ســتـــړی
زه نا آ شـــنـــا پــه نا آ شنـــا کلي کې
ستر ګې نمجـنـې د خــنـدا کلــي کې
زه ګنا هګار زه بې ګنــاه ګــنــا هګار
زه د سپيڅلې اقـتـــدا ، ګـنــا هــګار
ســاقـــي په ميوو کــې لمبل غواړمه
د ګناه پــيــتـې ســپـــکول غـــواړمه
لــه ځــانــه تـښـتــم د جانان په هيله
له کوره وځـــم د بــيـا بان پـــه هيله

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د دوزخ په شنډو ولو بيدم

زه د جنت ګلو کې وسوزيدم

زه د کوثرو په خيال وزنګيدم

زه د وختنونو په تال وزنګيدم

ما خپله ورکه پيدا نه کړه چېرته

ما هغه تللي زما نه کړه چېرته

د نور په هيله په تيارو واوښتم

د ګل په لټه په اغزو واوښتم

په سپينو سپينو کې تور وليدل

غوښتل مې نور څه، خو ما نور وليدل

راکه ساقي راکه سپېڅلې اوبه

د تاک له سترګو څڅېدلې اوبه

راکه چې ويې څښم لمبه، لمبه شم

اور شم، سکروټه شمه، سره لمبه شم

ساقي راغلی يمه وار ما تووم

ساقي د ټول عمر خمار ما تووم

آلمان / اپريل /۱۹۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکار

کلونه وشول، بسرلی نه راځی

خمکه بوره پاتې ده،

شړشم چا ونه کرل.

زموږ د کلی بزګران،

لیندۍ په لاس،

ښکار ،

د کوترو کوي.

زه به د ګلو ، زیړي، غونچې،

دآشنا ،

زلفو ته،

له کومه

راوړم

کابل

کب/ ۱۳۴۹

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګزمه

د باد ګزمه ده د باران ګزمه ده
زموږ په کلی د توفان ګزمه ده
بیا مې د زړه په دي تالا جونګړه
د غم ګزمه ده د خپګان ګزمه ده
نه د ګل بوی،نه د بلبل سندره
په باغ او راغ کې د حزان ګزمه ده
تر خو به ژاړي د اغیارو ستم
زړګیه،تم شه،د جانان ګزمه ده
په ګلو اوری د سکروټو ږلی
د خدای حرم کې د شیطان ګزمه ده
ژاړي په سرو سترګو نیمزالي غوټۍ
په چمن ګډه د تالان ګزمه ده
نه میکده اونه کعبه پاتې شوه
کله د" شیخ "کله د" خان "ګزمه ده

۱۹۹۶/ ۵/ ۱۹ آلمان

کاوون توفاني

د باد په کندوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزني توبې

خوله يې له شونډو په سلام اخلم

له خپله بخته ، انتقام اخلم

ساقي تندی دې راته مه ګونځوه

نن يې له مستو سترګو جام اخلم

زاهده ستا دې وي اغزني توبې

زه له غوټيو نه پيغام اخلم

که دې خندارانه پردې شوه نو څه

خپلو دردونو نه به کام اخلم

د مخ کابل دې رانه مه سپموه

ناز دې په سترګو تر باګرام اخلم

هره شپه شپې ګلورينه راته

چې د اشنا کوڅه کې ګام اخلم

آلمان

۱۵/۵/۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي دګلو وخت دی

ساقي دګلو وخت دی ، یوه مسته پیاله راکه
له عقله مې پردی که ،په جنون مې مبتلا که
ډیـوې دمـــیوو بلې که ، تیارې رڼا رڼا که
ماتـم له ســره واړوه ، وختونه په خندا که
دزهد شپه سبا که درواغجن زاهد رسوا که
دجام په لمبو پـــاکې ، توري نښې دتقوا که
خـــپې درڼا پورې که ، په تورو ماښامونو
دشپې زلفې جراو که ، دسکروټو په لالونو .
* * *
په شنو دښتـــو راوختې لښکرې دسرو ګلو
ککې دوریځو سرې شوې دالماسو په لونلو
راخـــیژي لـــه چـــمنه ،آوازونه ، دبلبلو
غـــاټولو په سر ایښي رنګینه پیالې دملو
غـــونچې دګلو راوړې مستو پیغلو په وربلو
وربې زلفې یې خیشتې کړلې په عطرو دسنځلو
خـــپې شـــوې درنګونو په تمامې دنیا پلنې
په سرو غمیو ډکې شوې دشنه آسمان لمنې .
* * *
ساقي دګلو وخت دی ، ګلالي شول غاړې غرونه
درنګ په سین کې لامبي ، یخ وهلي ګلکخونه
دغـــــره پـــه دړه کاږي لمر ، دزرو انځورونه
په شنه سهار کې پرانیستل ، غوټیو ګریوانونه
پـــه خـــړو دښـــتو اوري ، دیاقوتو بارانونه
سپـــرلي پـــــه غـــاړه راوړل دسنبلو امیلونه
په غره او په راغه کې ، دوړمې زلفې خورې دي
له ځمکې خوټیدلې بیا درنګ اوبوی چینې دي .
* * *
ساقي دګلو وخت دی ، بیا دوران شو دمستیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مرو بوټو کې وچليـــده ســـا د پسرليو
پيغام دژوند راوړی غزلبولو تـــوتـــکيو
دد ښتې ناوې کيښود دل خالونه د کيـــږديـــو
قالينې غوړيدلي ، په ډاګونو ، په غونډيـــو
صهبا په تږيو ويشي خوږې شونډې د شهـــيو
دمشکو عطر وشيندل په غرونو کې هوســيو
اوړی دغوټۍ پورې شوې د څانګو په غړيو .

* * *

ساقي دګلو وخت دی راچې پورته کړو جامونه
په چيغو کړو روښانه ، دا خـاموشه ماښامونه
دتورې تروږمۍ په زړه کې بل کړو سره اورونه
د درد په ستنــــه وګنډو ، د زړونو پرهرونه
دشپـــې زلفو کې وټومبو ، دسپين سهار ګلونه
د باغ له سترګو ووينځـــو ، د يخ ژمي خوبونه
راووځو له ځانه او ورګډ شوو په جهان کـــې
ځان ووينو له سره بيا په سترګو د جانان کـــې .

* * *

ساقي د ګلو وخت دی ، بهارونه لا ژوندي دي
دتاک مـــړاوو رګونو کې اورونه لا ژوندي دي
دميني دردآبـــاد کې ، فريادونه لا ژوندي دي
دسترګو په چينو کې ، دريابونه لا ژوندي دي
لا ماتـــې ارادې نه دي ، هوډونه لا ژوندي دي
لا سوي پتنګان نه دي ، اورونه لا ژوندي دي
دا بـــاغ به بـــيا خړوب شي د بلبلو په سندرو
دا ونــــې به سينګار شي ، درنها په مرغلرو .

کابل

وری ۱۳۷۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنکریزو پانه

هیله دوړمــــې شوم،په قدم دبهـــــار پریوتم

سیورې دغــونچې شوم،دبلبلو په ښـــارپریوتم

شین ښایست دګلو مې په سرو لمبو کې ومونده

پاڼــــه دنـــــکریــزو شوم،په ګوتو دیار پریوتم

سوز مې په سلګو کې درباب دساندو واخیسته

ساه د سربنـــدې شوم ، په نغمه کې د تار پریوتم

تا خــــو د یار غمه ، زمــا تـوله هستې خپله کړه

زه لکـــه ملنګ ، دخپـل ارمان په مزار پریوتم

ته لکه لمـــــبه ، زما دزړه له کلې پورته شــوې

زه لکه ایــــــره ، په خوړ لنیزه انګار، پریــوتم

المان

دسمبر ۱۹۹۸

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکابل غمیزه

جنګ دی ،جنګدی ، په ښپیلي کال جـــنګ دی

بیا په ښکلي ، نـازولي کابـــل جنـــګ دی

دود یې خیژي له ســـوري ســـوري ګـــوګله

بیا په سوي ، نړیـدلـــي کابـــل جـنګ دی

*   *   *

کابـل نــه دی ، کـــربـــلا ده ، کابـل نه دی

دوحشت خره بیدیـــا ده ، کابـــل نـــه دی

هره خواته پکې چـــیغـــې دي ، ماتـم دی

مروره تـــرې خـــنــــدا ده ، کابـــل نـــه ده

*   *   *

کابــــل ژاړي ، نـــازولـــی کابـــل ژاړي

دښـــمنـــانـــو ، زورولـــی کابـــل ژاړي

چې مدام به یې خوله ډکـــه لـــه خـــنـــداوه

اوس غمـونـــو دردولـــی ، کابـــل ژاړي

*   *   *

بـــیـــا ژړاده دکابــــل هـــره کوځـــه کـې

واویلا ده دکابـــل هـــــره کـــوځـــه کـې

د باد په کنډوالوکې   کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

یـــزیـــدانـــو هـــره خـــوا تـــورې ایستلي

کربـــــلا ده دکابــــل هــــره کـــوڅـــه کې

* * *

پــــه کابـــل بلا پــــریوتــې ، وطنـــوالو

پــــه هـــر کـــور ژړا پریوتې ، وطـنوالو

هــــره خـــوا دوینـــو بـــوی دمرګ اواز دی

پــــه وطــــن وبـــا پریوتـــې ، وطـنوالو

* * *

کابـل سو زي سرې لمبــــې دي کابل سوزي

کـــور په کور باندې جګړ ې دي ، کابل سوزي

سپین دیـوان ورته دخیر په غونډۍ ناست دي

د ســـــکروټـــــو سلسلې دي ، کابل سوزي

* * *

کابل وران شو ، دنیکونو وطــــن وران شـــو

دافغــــــان دغیـــــرتونــــو وطن وران شو

هنــــدو کشه ! ولې نه چوې ، ولــې نـه مرې

چــې کابـــل ، دانـنګونو وطـــــن وران شو

* * *

شنې لوخــړې پـــورته کیږي ، کابل ســوزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپغمان اښــــکې بـهيـږي ، کابل سـوزي
آسمايي په چـيغو چـيغو داســى وايـــي
کابل سوزي . ايرې کيـــږي ، کابـل سوزي

*   *   *

په کابل کې اوس نه پـــوهــه نه هنر شـــته
نه کتاب شتـــه ، نه قلم شتـه ، نه اثرشـــتـه
هســـې شـپـــه دجـــهـالت ده را ختـلې
چې نـه ســتـوري پکې ښکاري اونه لمر شته

*   *   *

يـــه زخمي زخـمـي کابــله درنـــه جـارشم
دافغان دپــگړې گله درنـــه جـــار شـــم
دوحـــشـــت په اورکــې سوزې ايرې کيږې
دود دې پورتـــه له گــوگله درنــه جـارشم

*   *   *

خــومــره خــوار خومره بې وسه شوې کابله
چـــې ازار له ، له هره خـسه شـوې ، کابـــله
دماتــم په ورځ دې هيخــوک پـکار نـه شول
تـــــر خـــو پـــيښو تـه بې کسه شوې کابله

آلمان جنوري ۱۹۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیقین په لټه

ستا دستر ګو "سیپارو "کـــې مې لوستلي
دتـلـپـاتـــې خوږې مـــینې "آیا تونه "
څه پروا ده که لمو نـــځونه مې " قضا "کړل
یا مې شوندې ستا په " ذکر " سترې نه شوې
دخپل زړه "مسجد " ســپیڅـلی درته ساتم
بـــلـــوم پکې داوښـــکـــو څـــراغونه.

* * *

چــــی دمخ "کعبه " دې ونـــیوه بـتـــانو،
لــــــه تندې نه مې زاړه خا پـــونـه لاړل
زه خو هسې دسجدو ســو داګــر نـــــه یم
نه جنت غواړم نه ســـره دوزخ تـــــه ژاړم
خو "روژه "به په " طــهـورو " ماته نه کړم
که نصیب مې شول دشونـډو " ذکـاتـونه "
دکـــــو تـــرو دپیالـو په تــمـــه نه یم،
بس یوازې یو دیدن درځني غــــــــواړم
خپله ورکه لټوم ستا په پـــیـــدا کـــې
د "شـک " ترې د" یقین " چینې ته بیا یم

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

معبده مـــې په خپل زړه کې جوړه کړې

پکې ستايـــمـه دمينې شنه يادونه

*   *   *

دټول عمر عبا دت به تـــرينه ځارکړم

که يوه شپه مې منلی پـه ګناه کـــړې

له رنګينو جنتونو نـه به تـــيـر شم

که يوه پياله سکروټې راتـه راکـــړې

ددنيا او دعقبا پروا مـــې نـــشـــته

ما دعشق په پښو کې توی کړل ثوابونه

۱۹۹۸ / دسمبر آلمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازي

هـــره ورځ د أرمـــانونو جنازي وړو

هـــد يرو تـــه دګلونو جنـــازي وړو

دبـــــادونو کرونده په اوښـکو پالو

د شـــهيـــدو بـــهارونو جنازي وړو

داميـــد بـــاغچه دوينو جزيره شوه

دوږمـــــي دشنو وزورنو جنازي وړو

دبدرنګي شپي له سيوري نه لمر غواړو

دګلمخو سـهارونـــو جنـــازي وړو

پـــه ايرو کي لټوو دقســــمت ستوري

دهـــيندارو ديادونو جـــنـــازي وړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کالیزه

په هغه توره اوتبجنه شپه کې ،

چې تازموږ له کلي کډه وکړه

ما دې دتلو لاره ، په اښکو با ندې ووينځله.

او ستا دپله خاورې مې ،

په خپلو ستګو باندې ومو ښلې.

* * *

په هغه توره او تبجنه شپه کې ،

چې تا زموږ له کلي کډه وکړه ،

يوه ترخه او رژوونکې سيلۍ

پوله په پوله او کوڅه په کوڅه وګرځيده ،

او دخندا کلان يې ورژول.

له هغې شپې نه بيا تراوسه پورې ،

زموږ دکلي دبامونو په سر ،

څوک کشمالې نه کړي ،

او دوبالې په غاړه ،

ويلنې نه تو کيږي ،

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دګودر دشنې جلګې له پاسه ،

له سرو منګيو نه يوازې څو کودي پاتې دي.

* * *

له هغې تورې او تبجنې شپې نه ،

چې پکې تا له کلي کډه وکړه

دادی کلونه تير شول

اودزمان دکتاب ډيرې پاڼې واوښتلې ،

نه بيا دکلي دبامونو په سر ،

چا کشمالي وکرل

نه دوبالو په غاړه ،

ويليني وټوکيدل

او نه ګودر بيا په منګيو ، پټ شو.

* * *

په هغه توره او تبجنه ښپه کې ،

چې ته له کلي لاړې

خندا له کلي لاړه.

ګلان له کلي لاړل

او اوس دکلي په آسمان کې ستوری نه ځليږي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ دوريځو تورتيکرۍ اغوستی

آسمان له ځمکې مرور ، ځمکه له ستورو ځنې ،

وږمه له باغه بيګانه ،

ګل ،

له بلبله ،

پردی.

هره شيبه اوهره ورځ ده دماتم کاليزه ،

دغم کاليزه ،

دستم ،

کاليزه.

کابل ۱۵/ ۴ ۱۳۶۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښې که جونګړه ؟

نوره دې نه يادوم ،

نور دې دکور له مخې نه تيرېږم

نور دې کوڅه په اوښکو نه وينځمه

نوردې دکلي دچنار په ډډه نوم مه ليکم ،

نور دې دپله خاورې په سترګو باندې نه موښمه

اونور دې لاره دګودر نه څارم.

* * *

آرمان، آرمان هغه خوږې د انتظار شېبې مې،

چې ستا د زلفو په دار و ځړېدې.

آرمان، آرمان د هيلو تاندې نا زنينې غوټۍ

چې ستا د مينې په اور وسوزېدې.

آرمان، آرمان هغه د کلي د سنځلو ګلان

چې د نا پايه پسرلي په سهارونو کې مې

ستا د راتلو په لاره وغوړول.

اوله رنګينو اميدونو نه مې،

تا ته د زړه په سر ماښې جوړه کړه،

خو ته يوازې د يوې شېبې، يوازې د يوې،

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې شپې له پاره

زما د هيلو رنګينه ما ڼۍ ته ننوتې ،

بيا دې په سرو منګلو ،

زما د زړه په وينو ،

زما د هيلو د ما ڼۍ په ديواله وليکل،

چې دا جونګړه خو زما د اوسېدلو نده

او بيا د تل له پاره،

زما د زړه له کوره ووتلې.

* * *

نوره دې نه يادوم،

نور دې د کور له مخې نه تېرېږم ،

نور دې کوڅه په اوښکو نه وينځمه ،

نور دې د کلي د چنار ،

په ډډه،

نوم،

نه ليکم.

کابل ۱۳ ۱۹/۴/۷۰

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا خبره

شپـــــــه شـــوه د رڼا خبره هيره شوه

تا نه چې زما خبـــــــــــره هېره شوه

ستا خواږه يادونه مې پـــه زړه ووري

نور مې د هر چا خبره هېره شـــــــوه

ورانه ميكده شوه، د نيا ورانه شـــوه

خم نه د صهبا خبر ه هيره شـــــــوه

ما ويل كه راغـــلـــه ورته وايم يې

باغ شو د غوټيو په ســرو وينو سور

ګل نه د خندا خبره هـــيـــره شــــوه

هيره يې وعده كړه د سبا پــه نـــوم

ئكاري نـــن يې بيا خبره هيره شـــوه

ښـــكارى نن يې بيا خبره هيره شـوه

پـــاتې منتظر يې ځلېدو ته شــــوم

لمر نه د ځلا خبره هــــيــره شـــــــوه.

آلمان

۱۹۹۳ نومبر

كاوون توفاني

د باد په كنډوالوكې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ونو ماتم

شپه راختلې ده، سبا نشته
تياره رابره ره، رڼا نشته
خمونه تش دي ميکدې ويجاړې
شرنګ د پيالو نشته، غوغا نشته
بلبلان ځي ونو ماتم نيولی
د ګل په شونډو کې خندا نشته
مجنون د تورې شپې په دښته کې ورک
شغله د حسن د ليلا نشته
نه د تاک لور، نه يې بربنډه نڅا
هم يې لذت هم يې ګنا نشته
د زاهد عمر له درواغو نه ډک
يوه شيبه پکې رښتيا نشته
دنيا له ښکلو ښاپيرو ډکه ده
خواږه کاته مې د آشنا نشته
کلی هغه دی کوڅې هغه دي خو
د ليونو پکې غوغا نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي ! ماښام شو ډيوې ولګـــــوه

ستوري پرېوتي دي ځلا نشتـــــه

آلمان/ مارچ ۱۹۹۷

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسکروټو ښار

نن يې ببيا خونړې خال په رخسار کيښود

په جلوه کې يې ښايست په ګلزار کيښود

عشقه،ورېيې پــــه رښتيا دسلطنت شه

دزړه تخت مې دسکروټو په ښار کيښود

له جنته دې در تـــير شـــــــومه زاهده

نن مې ســرپه دروازه کې ديــار کيښود

په تندې مې دسجـــدې داغونـــه نشته

ميکده کې مې زنځير او زنــار پريښود

زه دخپـــلو سادګيو قـــــــرباني شوم

چې مې لاس په کوتنۍ کې دمار کيښود

پرون راغله اوريې بل راتـــه پـه زړه که

نن يې ګل راته پـــــه سوې مزار کيښود

ددې وخـــــت ناخوالې وګوره کاوونه

په ساړه ژمـــې يــې نوم دبهار کيښود

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای په ژبه

جانانه پا خېږه ږیوه بله که

د زړه روښانه مملکت مې تروږ میو ونیو

سترګې مې نه غړېږي ، لار نه وینم

هوا درنده ده دلته،

سا نه اخلم

کړکۍ مې پرانیزه د باغ په لوري

* * *

جانانه پا خیږه ږ یوه بله که

زه د ابلیس په ژبه نه پو هیږم

ماته د خداي په ژبه و غږیږه

نور له دیدنه د شیطان ستړي یم

لږ راته مخ د پر ښتو وښیه

لږ مې نظر په رڼا ولمبوه،

لږ مې د لمر په ځنو وزنګوه

لږ راته حورې د شغلو وښیه.

پدې درنده هوا کې ،

یوازې کرکه ووري ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرکه خاندي،

کرکه نا څي ،

او د خوږې مينې تنکي ګلونه

دو چو شونډو په سپيرو د ښتوکې و سو زېدل.

يوازې کرکه ده چې نا څي د ابليس په ژبه،

زه د ابليس په ژبه نه پو هيږم،

ما ته،

د خدای ،

په ژبه،

و غږيږه

کابل غبرګولی ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاړې کوڅې

وران دی مالتونه، کوڅې شــــاړې دي

لور په لور غمونه، کو څې شـــاړې دي

سوزي مې د کلي شنې با غچې پــــکې

بل دی سره اورونه، کو څې شــــاړې دي

لاس کې مې دمينې ګلان مــــړاوي شول

جړ دي وربلونه، کو څـــې شـاړې دی

نه د پېغلو جوش نه د زلـمـــو خـروش

شړ دی ګودرونه، کو څــې شـاړې دي

وخت د بې ننګۍ دی دنيـا بـــلـــه ده

مړه دي غيرتو نه، کوڅـــې شــاړې دي

نه د سهار ستوری نه د لمر څـــړيـــکه

بر دي تورتـمونه، کو څـــې شـاړې دي

تشې ميکدې، خـمـونه تش پـــرا تـــــه

تش پکې جامـونه، کوڅې شــاړې دي

زانګي مې قسمت د شپې په زلفـــو کې

کاوون توفاني

د باد په کندوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپې دي او خيالونه، کو خــې شاړې دي

تللې ده خـندا نــوره لـــــه کلـــي نـــه

وورې ما تمونـه، کو خـــي شـــاړې دي

تېتې چې شملې شوې جنډې جکې شوې

سره شول مزارونه، کوخې شـــاړې دي

توره تــرورمـــــې ده لارې ورکــــې دي

مـــړه دي مـــشالونه، کوخې شــاړې دي

آلمان اپريل ۱۹۹۶

خوب

ويده وم خوب مې ليده،

چې د شپې دروند او پړ سېدلی بدن،

زموږ د کلي د غونډۍ له پا سه

د سپين سهار،

په دار،

ختلی ،

ځړېدلی، ښکاري

ويده وم خوب مې ليده

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د لمر پېغلې او زرينې، نا زنينې لونې،

زموږ د کلي د ګلبو تو په قالينو باندې،

خاندي،

مستې موي،

نڅاوې کوي

او په خمارو ، شپو وهلو ځانګو وېشتې د رڼا جامونه.

ويده وم، خوب مې ليده.

* * *

ويده وم، خوب مې ليده،

چې يو بيساري، ګلالي پسرلي،

ز موږ د کلي، باغ، په سرا خيستی،

او د غو ټيو بهير،

زرغونو لښتو کې څپې، څپې رنګونه کړي.

ويده وم خوب مې ليده،

چې ډلې، ډلې کليوالې مسافرې مر غۍ،

بيرته ستنېږي له پرديو نا آشنا پا غونو ،

او بيا له ډېرو کلو وروسته،

د خپل کلي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چنار ،

په څانګو ،

د ناز خوبونه کوي

ویده وم،

خوب مې ،

لیده ،

خو چې را پا ځېدمه،

سترګې مې پرانیستلې،

و مې لیدل

د شپې بو یناک او پړ سیدلی بدن،

لکه ورسته او کر غېړنه وږمه،

زموږ د کلي په کو څو کې لا تر اوسه جاري،

او د لمر، پېغلې،

نا زنینې،

او حسینې

لونې ،

زموږ د کلي د دیوال تر شا هما غسې په خوب ویدې وې

او باغ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تراوسه،

رژېدلی،

نښتېځلی ،

پروت دي.

نه غوټيو بهير،

نه د ګلونو کاروان،

نه د رنګونو څپې ،

نه د مرغيو د وزرونو ، اوز،

او نه د لښتو تنفس،

چمن،

خالي،

لەټولو.

يوازې شپه،

يوازې دود ،

يوازې خړه و سپنيزه هوا ،

زموږ د کلي پەکو څوکې ، جاري.

المان

نومبر ۱۹۹۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

نا هید

توره شپه کې بله کړه د سرو وینو ډیوه نـــاهـــیـــد
چیغه د پاڅون شوه د ننګونو حماســه نـــاهـــیـــد
اور یې د ابلیس د هـــوســـو نو په کور پـــورې که
ووته له ځانه، شوه د ټول ولس شـــمله نـــاهـــیـــد
پاڼې ، پاڼې پرېرته د سرو ګلو غو نـــچه نـــاهـــیـــد
وځلېده،وخند بده، سرو وینو کې ســـره نـــاهـــید
هغه د ملالې د یادونو سره جنـــډه نـــاهـــیـــد
هغه د افغان د غیر تونـــو تـــرانـــه نـــاهـــیـــد
ګډه یې غوغا کړه په خامـــوشـــو ماښـــامونو کې
بـــله یې رڼا کړه، تـــرورمـــیـــو د وخـــتـــونـــو کې.

* * *

ګل د بېغلتوب،یې د قاتـــل د غـــاړې هـــار نـــه کـــه
ښاد یې په خپل حسن د وحشي هوس ښـامار نـه که
" نــــه " یـــــې د قدرت د لېونو پر تندي ولیکل
لړد تورو زلـــفـــو یـــې بـــې سرو ته دستار نـه کـه
لنډ یې که له ځانه د یـــاغـــي ستـــم نـــاولـــی لاس

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور دښمن د خلکو يې له ځـــانــه ســره يار ته کـــه
جګ غيرتې سر يې ټيټ په مخ کې د اغيار نـــه کـــه
ځان يې قرباني که، خپل غرور يـــې تر ېنه ځار نـه کــه
ستوری شوه، سپوږمۍ شوه، د ننـــګونو بام ته وخته
کرېکه د ،غيرت شوه، د يادونـــو بـــام تـــه وختـــه.

* * *

ووايه اسمانه ! تـــا د ويـــنـــو ځـــلا ولـــيـــده
تـــا د شـــهـــادت د نـــاوې، مسته خندا ولـــيـده
تا په خپل هيواد باندې مينـــه لـــيـــلا ولـــيـــده
تا په خپل هيواد بانـدې مينـــه لـــيـــلا ولـــيده
تا يې پـــه تـــنـــدې باندې ليکلې وفـــا ولـــيده
تا يې په خوږو سترګو کې راز د مينـــې ولو ستـــه
تا يې اننګيو کې سپېڅـــلې حـــيـــا ولـــيـــده
تا هغه سپر غۍ ،هغـــه د تورو بربېښـــنـــا ولـــيـــده
تايې پـــه لمنه کې د ستـــورو نـــڅـــا ولـــيده
وګوره اسمانـــه ! مـــوږ ســـرونه ټـــيـــټـــوو ورتـــه
خـــاورې د پښو يې پـــه سرو سترګو ښکلوو ورتـه.

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایه اسمانه تا د شپې قاصدان ولیدل

تا د پرښتو جامه کې تور شیطانان ولیدل

تا د افغانانو د عزت تاجران ولیدل

تا د وینو تږي، خونړي قصابان ولیدل

تا په کتابونو بار بې علمه شیخان ولیدل

تا دکنډوالو په تخت سپاره امیران ولیدل

تا دننګ په خاوره کې زنګي غلامان ولیدل

تا دچلتارونو دهیواد ملنګان ولیدل ؟

ثنګه ښکاریدل دتورو ږمیو دښامار بچي

دا په غیرتي کابل ، پریوتي دناتار بچي.

* * *

دا زخمي کابل ، دغه په سرو وینو لړلی ښار

داد اهریمن ، تورو منګلو ته لویدلی ښار

دادتا لانګروله ستمه سوزیدلی ښار

داپه پته خوله په سلو ژبو غږیدلی ښار

دا هره شیبه په ماتمونو ژړیدلی ښار

دادګلو ښار ، زمونږ د پیغلو نازولی ښار

داپه جګه غاړه هر دښمن ته دریدلی ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادیـــرغـــلگرو دسپـــرو دستـــرگو خـــلـــی ښار

بـــیا دخپلو لوښـــو او زامنـــو پـه ویـر ، وژړیـــد

بـــیا دځـــوانـــو زړونو پـه زلمیو وینو ولمبـــیـــد

* * *

يه اسمانه ، دلته خومرگونـــه ستړي شـــوي دي

چیغې ستړي شوي ، فریا دونـــه ستـــړي شوي د ي

لارې ستړې شوې دي ، گامونـــه ستـــړ ي شـــوي دي

اوښکې ستړې شوي ، گریوانـــونـه ستړي شوي دي

هیلې ستړې شـــوي ، ارمانـــونـه ستـــړي شوي دي

زړونه ستړي شوي دي ، غمـــونه ستـــړي شوي دي

دلته په جنت کې دوزخـــونـــه ستـــړي شوي دي

دلته په گلونـــونـــو کې اورونه ستړي شـــوي دي

دلته پـــه دې خاوره ، دستم غـــدۍ پریوتې ده

دلته پـــه دې خلکو ، دماتم غـــدۍ پریوتـــې ده .

* * *

وگـــوره اسمانـــه ، اراده دپـــیـــکار وگـــوره

لاره دغیرت کـــې ، هنگامه دایـــثار وگـــوره

ژمي دتـــاریخ کې سره غاټـــول دبـهار وگـوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ســـــره غیرتي وینه د ناهـــیـــد پـه رخسار وګــوره
دلته ویـــــره نـــشته له ســرونـــــو سـره لوبـې دي

دې لمریـــنــــه خـــاوره کې ، د ستـــورو مزار وګوره
پـــاکې پلـوشې بـه يې دشپې ګریوان ور خیرې کـړي

پیغلو د کابل سره ، تـړون د ســـهـــار وګـــــــوره
دا یـــاغي ککـــرې اهریمـن ته دسجـــدو نـه دي

دلته دستم تـــوري جنــــډې درپــــیدو نــــه دي.

آلمان

مارچ ۱۹۹۴

د باد پـه کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه چې وژاړو

راځه چې وژاړو په چيغو چيغو

دلته خو نور څه د خندا لپاره پاتې نه دي

* * *

دلته رنبې مېکدې وسوزېدې

دلته نشې په وير بدلې شولې

چې د مستيو هنګامې وې پکې،

لاړې هغه کوڅې ، شډلې شولې

دلته، وحشي بادنو ټول ګلونه ورژول

دلته تر خو سپېليو شنه باغونه و سوزول

چې ستا راتلو ته يې شپې شمېرلې

چې ستا پلو نه يې په عطرو وينځل

هغه تنکۍ،

تنکۍ،

غوټۍ،

بهاره، پاتې نه دي.

* * *

هلته چې ما او تا ، د مينې په سپېڅلي نامه،

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړونو شمې، د قصو په ښار کې بلې کړلې

هلته چې موږ د شپې وزرونه، په لمرينو پلوشو و تړل

هلته چې موږ د مرجاني اوښکو ځلانده غمي

د ارمانو نو د مانۍ په دېواله وټومبل

تاندې غوټۍ مو د وږمې په لار کې کړلې

کودړې هم اوس د قصوله ښاره پاتې نه دي.

* * *

دلته د تاک ونه کافره بولي،

دلته سندرو ته زندۍ اچوي

دلته د پوهې دروازې تړلي

دلته، تخته او تبا شير اوس شيطاني توري دي.

قلم، څوک نه پېژني ،

کتاب معنا نه لري

دلته په شونډو اوس يوازې د ټوپک قصه ده،

د الفبې، خوږې نغمې له خو نړې نا تاره پاتې نه دي

* * *

هغه د کلي سپيدار، او هغه جګې د چنارو ونې

چې يې سرونه رسيدل تر شنه اسمانه پورې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مجنون ولې غوندې،

اوس يې سرونه په پښو لګيږي

اوس هغه سبر قامتونه، ياره پاتې نه دي

راځه چې وژاړو،

په چيغو،

چيغو.

د باد په کجاوه کې

ملا د باد په کجاوه کې راغی،

ملا د وريځو د اوښانو له کاروانه سره،

په ښار راننوته

او په "خورجينه" کې يې،

يو څو نا چلې

له تا ريخه غورزېدلې

"کربنې" راوړې.

ملا، کوڅه په کوڅه ګرځي له ښاريانو نه خندار را نيسي.

* * *

ملا ټوپک غاړې ته وا چاوه، جګړې ته و لاړ،

ملا "غزا" کوي، جامې رنګوي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا په سپینو، نا زنینو ګوتو،

د خپل لنډي ټوپک ما شه راکاږي،

ملاد "کفر" په کاله باندې یرغل راوړی.

* * *

ملا په سپینه بادي اوښه باندې زین کېښوده،

ملاته ګوره.

هم "غازي" شو، هم "شهید"،

هم سلامت،

بېرته تر کوره راغی.

ملا بزګر شو، په پټیو کې سکروټې کري

ملا د سرو لمبو ستری ټولوي

او د لوګیو درمنده ته له خندا شی شین دی.

* * *

ملا یاغي شو، له "محرابه" ووت

ملا د خدای خو نه په تیږو ولي،

ملا په سر د کاغذي ګلونو تاج راوړی،

ملا د تخت په طلا یې مور ګو لا سو نه ایښي.

* * *

ملا بې سته، بې پوښتنې د جنت په دروازه ننوت،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا ساقي شو ،

ملا ويشي د كو ثرو ،

پيالې ،

ملا د حورو ، له غوښنو ګلابې شونډو مچکې اخلي.

ملا په سپينه او "سپېڅلې " شمله بنګ و تړل.

* * *

ملا بارن شو.

ملا ، باد شو ،

ملا ، وورېده ،

ملا د وريځو له ړندو سترګو نه و څڅېده

او ملا سپين شو ،

ملا سور شو ،

ملا تور وخته ،

ملا د تورې شپې څادر شو ، په ښاروغوړيده ،

او ملا سيوری شو ،

خونه پوهيږم ،

چې د ځښتن ، که د شيطان سېوری

د جانان سيوری ، که د ځان سيوری.

کابل ۱۵/۳/۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه په بتکده کې

ګرځم د زړه په بتکده کې مې بتـــان مـــاتـــوم
کعبه د هيلو ورانوم، سردارمـــان مــاتـــوم

چې مې د خيال په تېشه و توږه په خپل ذهن کې
هغه د ټول عمر انځور مې د جانـان مــاتـــوم

ګدا خو نه يم چې خيرات به له فـلکه غـــوارم
غرور د غره اوبه کوم، خوله له اســمان ماتوم

زړه په درياب ور ګډېږم اميل د اوښــکو اوبم
سپېرې د هيلو ماتوم، خوله د باران مـا تــوم

چې يې زموږ په کرونده کې لمبې وکـــرلـــې
بادونه ريبمه،لاسونه د تــوفـــان مـــا تـــوم

زاهده تا که ميکده کې پيــالې مـا تــې کړلې
زه له تو بو نه توبه ګار يـــمــه، پيمان ماتـــوم.

المان

۲۰/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اغزو په سر

خپل رانه پردي شول، د پردو په سر
ګل راته اغزي شول، د اغزو په سر
نن څومره راښيتې شولو آسمان په ما
ستوري مې ځلیږي، د بڼو په سر
ژبې یې د سترګو راته وویل،
ژوند دی تېروه یې د لمبو په سر
تېر شولو بلبله د ګلونو وخت
اوس دې زنده ګي شوه د اغزو په سر
ګوره د اشنا پسرلنی ښایست
خاندي یې ګلان، د اننګو په سر
خیر دی که یې سترګې دروا غجنې شوې
پالمه یې مینه، د لېمو په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکروتې په جام کې

تــوره تــرورږمــۍ ده رڼا نه راځي
شپــه د ږبــره اوږده شوه سبا نه راځي

راغی پــسرلــی خــو پسرلی نه شو
بــڼ پــه ویــر اخته دی بورا نه راځي

ګوره چې وعدې دې د رواغجني شوی
سره و خورې ربباره آشــنــا نه راځي

هسې له توبو یې تــوبــه ګاره کــړم
خولې ته مې توبــه لــه ګنا نه راځي

خاورې د کوڅې یـــې بادوي په سر
تول کلی مجنون شو لــیــلا نه راځي

جام کې مې ساقي سکروتــې واچوه
سوی زړه ته یــلــه دوا نــه راځــي

آلمان مي ۱۹۹۴

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باد په ورانو کنډوالو کې

د باد په ورانو کنډوالو کې مې يو ګل وليده

پاڼې يې زيړې، او په شونډو کې يې

د خندا،

رنګ،

وچ و،

نه يې وږمه پېژندو،

نه يې قصه د غوړېدو ياده وه.

د باد په ورانو کنډالو کې مې يو ګل وليده

د مخ کتاب يې له غمجنو افسانو نه ډک و،

په هره پاڼه يې داغونه د خزان پاتې وو،

او هر خپرکی يې يوازې د خزانو رژېدو قصه وه.

* * *

د باد په ورانو کنډوالو کې يو ګل،

د يوې مينې په نوم

د يو بې پا يه پسرلي په هيله،

دواړه منګولې لګولې د زمان په لمن،

دباد،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهورانو،

کنډوالو،

کې.....

المان ۲۷/۲/۲۰۰۲

د باد پهکنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشه پسرلیه

راشه پسرلیه ، دغوټیو له بارا ن سره
سیل د رنګ او بوی سره د مشکو له کاروا ن سره
راشه دغوټۍ له سترګو پریمینځه رانجه دخوب
راشه د زخمي زخمي غاټولو له درما ن سره
راشه چې جړاو شي په غمیو ، ننښتیځلی ، باغ
راشه پسرلیه ، دګلونو له توفا ن سره
راشه چې دونو په ښاخونو پاڼې وناځي .
باد ترانې ووایې ، دغرو ماڼې وناځي .

* * *

ژمی دی خفه نه شې دګلونو دغونچو په ځای
مونږ درته په لاره زخمي زړونه غوړولي دي
خیر که وچکالي ده نه شبنم شته نه بارا ن اوري
ستا دراتلو لارې مو په اوښکو ، پریمینځلي دي
اور مو په سروړی ، خو ډیوې مو لګولي دي
زړه د ترورږمیو کې مو ستوري ځلولي دي
راشه پسرلیه ! زمونږ کلي ته لمر راوله
بیرته یې پخلا که ، د عمرو مرور راوله .

* * *

راشه چې باغونه مو ساړه ژمي وهلي دي
راشه چې ګلونه دخزا ن سیلۍ زپلي دي
راشه چې دبوټو په رګونو کې سا وچه ده
راشه چې غوټیو په سرووینو کې لمبلي دي
دښتې سوځیدلي ، چمنونه رژیدلي دي
کرښې دقسمت یې په لمبو راته لیکلي دي
بس دی داورونو ، دسوځونو کتاب واړوه
بس دی پسرلیه ، دغمونو کتاب واړوه .

* * *

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه دی بهار څه دی ، چې رڼـا دمستـــی نـــه لري
سا دمستی نه لري ، صهبـا دمـــستی نـه لري
شور دمینې نه لري ،سور اور دمـیـنـې نـه لري
څاڅکو دشبنمو کې ځـلا د مـستـــی نـــه لري
څه دی بهار څه دی ،چـې مـوسکا دغوټی وریبي
څه دی بهار څه دی ،چـې خـنـدا دمسنی نه لري
څه دی بهار څه دی، چـې ویـدې نغمې پا نه څوي
تاندې غوټی وینبې نه کړي ،شنې ورڼمې پا نه څوي .
* * *
راشه پسرلیه ، چـې دلـمـر ګـلـونـه وخاندي
توره شپه سبـا شـي ، دسحـر ګلونـه وخاندي
باغ په خندا سر شي ،لراو بر ګلونه وخـانـدي
راغ غونچې ،غونچې شي پیغامبر ګلونه وخاندي
بیا دپیغلو نجونو پـه ټټر ګـلـونـه وخـانـدي
غر په ګلو پټ شي په کمـر ګلونـه وخـاندي
بل شي پـه سپیـرو دښتو ، دګلو څراغونه بیا
پـورتـه شـي ،رپانده دغاټولو بیرغونه بیا
* * *
راشـه پـه سپیرو دښتو کې سا د ژوندون وکره
راشــه په سـړو زړونو کې اور و جنون وکره
راشه بیـا روښـانـه که دمینې دمزلونو لار
راشـه د لیـلي زړه کـې وفـا دمجنون وکره
راشـه تـربې تالې دوړمـې په میبو مستې که
راشـه د مـاښا م په دښته ، سپین سباوون وکره
راشـه پسـرلیـه ، بـاغ ته ناوې دګل راوله
سانـدې تـرانې که ، وزرمـاتی بلبل راوله .
* * *
ترکــې دبګـرام درنه جامونه دسوما غواړي
شورغواړي،شررغواړي ،نغمې غواړي ،نڅا غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیغلې د بخدي درنه دردونــــوتـــــه دوا غــــواړي
بیا په نو بهار کې دبهار مسته خنـــدا غـــواړي
پریږده له قفسه ، ښایستـه بـلـبـلې والـــوزي
دازخمي غوټۍ له تا نه شـونډې دموسکا غواړي
زیب یې د پیکیو شه ، ګـــلاب دګریوانه یې شه
سوز یې د سندرو شه ، ربــــــاب دزنګانه یې شه .

* * *

بیا به دا خزا ن ، خزا ن وختونــه بــهـــارونه شي
بیا به دا شډل ، شډل ډاګونه چـــمــنـــونـــه شي
بیا به دا اغزي ،اغزي باغونه سره ګـلونــــه شـــي
بیا به په رنګینو ګلو ، ښکلي وربـلـونــــه شـــي
بیا به غم وهلي ماښامونه ، ســهــــارونـــه شي
بیا به د سپین غره غاړې ته ستوري امیـــلونه شي
بیا به د کابل لمنه ډکــــه پـــه ګـلـــونـــه شي
بیا به د بابا پګړۍ جړاوه پـــه لـعـــلــونو شي.

* * *

تا که پسرلیه ، دګلونــــو ګـــیـډۍ راوړلــــې
تا که د ورمې په وزر تــانــدې غــوټۍ راوړلې
تا که درښا ناوې له تــورو شپـــو راوایـــستـــه
تا که دبارا ن د رڼو څـــاڅـــکو ډولۍ راوړلې
تا که په خـــاموشـــو ماښامونو کې شور وکره
تا که زخمي زړونـــو تـــه د مـیـنې پټۍ راوړلې
ته به ابدي شې ، تـــه بـــه پاتې شې په زړونو کې
ته به د ژوند سا شې ، په ډاګونو ، په باغونو کې.

آلمان

۲۰/۲/۱۹۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردی

پیژني نه مي خــوک یــم پــردي دلــتــه

وایې نه سلام هم ته ســلام مــي خـــوک

ګڼي نه ځان سره ځانه لــه مـــي خـــوک

وایي نه نام او دننګ ل سیا راته خــوک

*   *   *

ویشلې خندا سره چا لــه مــي نـــه

نـــه مـــي لـــه چـا سره ژړا شــریکه

شـان یـو مینه سره نورو له مـــي نـــه

شریکه سـا سره نورو لـه مـــي نـــه

*   *   *

نـه پا شـوي جلا وني لـه لــکـــه

خـیـسـتي سرا پـه سیلــۍ زمـاني د

غه مر وهلي تـــوفان د شــپـي لــکه

اخیستي وزر مي ســړوبــادونـــو

*   *   *

قیصه تبنتیدلي ده یـــا لـــه لـــکه

شم نه تخنولی ذهـــن دچـــا نـــور

د باد په کندوالوکي

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله ورکه کي شپـــو پـه دوخت لکه

شم نه تـــودولي زړونه دڅا نـــور

*   *   *

سربـــاز شوي مات کي سوبه په لکه

ستـــړي جهـانه لـه ستـــړي، ځانه له

مـــین مـــه نـاکـــا کي مینه په لکه

ستړي نه پیـــما له ستړي، هوډه لکه

*   *   *

څـــت او نه اسما تر سروو مي هلته

ګنې مـــي اتخور خیر یم، پردي دلته

خاوره خپله په ومـه اتـــل هـــلـــته

ګني مـــي تور یمه، ویاړه بي دلتـــه

*   *   *

راغلم بارنـه له سکروټو دســـرو

ته ر ښا لیو ږ د نو تـــومـــتـــو د

راوتښتېـــدم نه وریځو تـــورو له

ته ښار سپلیـــو د او باد د راغـــلم

*   *   *

تږي میني د ویـــنـه شرقي زمـــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي قــدم هر په ده کــرکــه دلته خو

لیـــوال خبري پــستي یــوي د زه

کي چـــم په زما دي تيږي خودلته

* * *

جنت په څــــه ستايې يې دوزخي ته

کوي څه چمـــن ته يې صحرايې، ته

يئ ور بدلـــو ز دسو لرګى وچ تــه

کوي؟ څـه ګلشن څه، باغ په يې ستا

* * *

بولي مي وحشي شم تي پا ليرې که

ټولوي ځان رانه شــم ورنژدي کــه

کوي کرکه غــاړمه و ميـــنه کــه

نړوي دنيا وکوم، کــه کــر کـــه

* * *

راته دي غزي ا يې ځانګي ټو بو د

که ډ پيغوره له يې خنـــدا دګـــل

څـــاځي زهر ئي نــه ونـــو وړو له

که ډ اوره سره له يې اروا ځوانـــه

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

یم تی بــــو غرو جـــګو د وطن د زه

کیږم شین نه کي چـــمـن پردي دلته

ده ښخه ریښه مـــي کي خاته لمر په

کیږم شین نه کي ګلشن غربي دلته

*　　*　　*

پیژني نه مي څوک یم، پردي دلته

دي هلته پت زما او عـــزت زمــا

ځایږم نه کي جـنت پـــردي دلته

دي هلته جـنت زمــا دوزخ، زما

آلمان اکتوبر ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جانان سترګو کې

بیا د ارمان غوټې رژیږي ، د جـانـان سترګـــو کې
ږلۍ د مني راوریږي، د جـانان ســتــرګـــو کې
د شپې سریزه ده تورتم په بـــرېــدلـــو ښکـــاري
د تور ماښام ستوري ځلیږي د جانان ستـــرګو کــې
لمر شهید شوی که افق زموږ په وینو ســور شـــو
که سره غاټول دي چې تو کیږي د جانان سترګو کــې
د جانان سترګو کې زما د ژوند بیړۍ ډوبـه شـــوه
یا غي توفان دی چې بهیږي د جانان سترګـــو کــې
شو ر د ځوانۍ دی که لذت د یو ې نـوي ګـنـــــاه
که د تاک لور لو څه نڅیږي د جانان ســتـرګـو کې
لکه چې بیا په محتسبه بـــلا و اوښـــتـــــه
سپېره قسمت راته ګوا ښیـږي د جـانـان سترګو کې
"کاوونه" بیا دې د زړګې جونـــګړې اورا خیستی
که د هوس لمبې بلیږي د جانـــان ستـــرګو کــــي

آلمان

۱۶/۹/۱۹۹۶

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنه

انــدېـښنــه د يوې ونې په سر نه ده
انــدېښنه، د يــــوه بـــاغ د رژېدو ده
که يوه چيــنـه ړنده شي باک يې نشته
د تمام کلـــي ويـــالـــه په وچېدو ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آشنا پل

د یار په مخ زلفې خورې خو نــه دي
لار اختلې تورې شــپــې خو نــه دي
سر ټیټوم د آشنــا پــل ښــکلــوم
زاهده ستا تشې سجدې خونــه دي
زه به نو ولې ترې پر هېز کـــومــه؟
پیالې د میو ودي، توبې خو نــه دي
شیخه، ستنې دي که ناولې ګوتـــې
د ښکلو زلفې دي تسبې خو نــه دي
زړګیه رون به دې کړي دود به نه شي
د مخ شغلې یې دي، لمبې خو نه دي
راځه چې بلې کړو د میوو ډیـــوي
ساقي !لا ورانې میکدې خو نــه دي
کا وونه تمه د وفا ترې مـــه کـــړه
مغربي نجونې پښتنې خو نـــه دي
آلمان

سپتمبر / ۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړې ډيوې

ساقي دورغجنې دې وعدې شوې، ډيوې بلې نــه سوې

په مېکده کې ډيوې مړې شوې، ډيوې بـــلې نـــه شوې

خمونه تش، پيالې نــسکورې، مېـــــکدې ويـــجاړې

بيا د زاړه زاهد دورې شوې، ډيوې بلې نـــه شـــوې

سپو ږمۍ په وربځو کې ويده، ستورې دودونو کې پټ

د تورې شپې زلفې خورې شوې، ډيوې بلې نه شـــوې

تشه بيد ياده نه ليلا نه يې کېـــږدۍ شـــتـــه پـــکې

مجنونه !خاورې دې اسرې شـــوې، ډيوې بلې نه شوې

يوه سپرغۍ وه ځلېـــدله د ايـــرو پـــه مـــنځ کې

اوس هرې خواته سرې لمبې شوې، ډيوې بلې نه شوې

باغ کې چوپتيا ده، ونې زانګي د ماتم پـــه څـــنــو

د ژمي شپې څومره اوږدې شـــوې، ډيوې بلې نه شوې

چا يې په ياد چېرته نه شـــمه او نـــه ګل کېښـــوده

د سرو غاټولو مړۍ پرې، ډيوې بـــلې نـــه شـــوې

د جانان غمه د زړه کور راتـــه روښـــانـــه که تـــه

بيا تور ما ښام، تورې تيارې شوې، ډيوې بلې نه شوې

آلمان ۲۳/۹/۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دېوالونو سره

هره شپېبه له خړو خړو دېوالونو سره

د زړه خواله کومه

* * *

هر سبا يې چې مې له خوبه سترګې و غړېږي،

د خړو و سپنو تړلې دروازه وينمه

او د کوټې د ديواله له داره زوړنده کو چنۍ کړکۍ

چې د هوا غلی تصوير يې له زاړه او سو ليدلي قابه ګوري راته،

او ديوالونه، بس يوازې دېوالونه، چې لا سونه يې ورکړي يو له بله سره

او ورو په ورو رانژدې کېږم ماته

کله چې ساه با سم،

لکه خپېړه مې په مخ لګېږي.

خو زه لګيا يم هر ورځ له ديوالونو سره،

د زړه خواله کومه

* * *

چې د ما ښام لښکرې راشي خپلې توري جنډې ،

د ديوالونو په ير ور پوي،

د لمر ګزمه سترې ستو ما نه بيا له دنګو دنګو غرونو واوړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د ځلورو دیوالونو په ساړه تابوت کې وغزیږم،

او د خوبونو ښاپیرۍ مې، په پځتو وزرونو،

ځان سره بوزي کومې لیرې نا آشنا سیمې ته،

چې نه کړکۍ، نه دیوالونه، نه دو سپنو تړلې دروازې وي پکې

نه څوک هوا لکه تصویر په قاب کې بنده ساتي.

زه لکه ښاده او آزاده مرغۍ،

هر خوا والوزمه.

هر خوا وګرځمه

د هرې ونې په تنکیو پاڼو زړه و موښم

د هر ګلپوټې د غوټیو خوږې شونډې ښکل کړم.

او د هر چا غوږ کې د مینې ترانه ووایم.

کله چې ستړې شم را وګرځمه،

او د خپل زړه د نیا ته ننوزم

بیا له ختیځه تر لویدیځه، له شماله تر سهیله پورې،

بیرته هماغه د یوالونه او د وسپنو تړلې دروازې ووینم

او د کوټې د دیواله له داره زړوندې کوچنۍ کړکۍ

چې ګلو زره وربمې،

لکه د مړو تصویرونه، په زاړه او سو لېدلي قاب کې بندې ساتي

کاوون توفاني د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

*   *   *

زه له دې خړو دېوالو سترې یم،

زه له تړلو وسپنېزو دروازو سترې یم،

زه لخ دې زوړندو کړکیو،

له زړو قابو نو

کر که لرم.

کابل پلچرخي زندان

۲۵/۸/۱۳۶۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوینو جام

یه آسمانه ، بیا دې خـه لـوبـه آغـز کـړه ؟

بیـا دې کـومـه غمپـروره نغمـه سـازکـړه

ټول وطن مـې دعـمـرونـو غـمـکده شـو

زړه دې یخ که ، ورتـه خانـده ، ورتـه نـازکـړه

* * *

دآسمـان په لاس کـې بـیـا دوینـو جـام دی

بـیا یې کړی ، قـربـانـۍ تـه زمـا لام دی

ټولوطن راته دسـرووینـو دریـاب شـو

ورځ مې شپه ده ، هر سهـار راتـه مـابنـام دی.

* * *

دوحشت په اور کـې سـوزي ، ایـرې کـیـږي

دوطن هستـي مـې ټـوله نـا بـو دیـږي

دښمـنـانـو هـسـې اور راتـه کـرلـی

چـې یو ریبم سـل یـې نـور رازرغـونـیـږي.

* * *

دوحشي سـتـم دوران دی پـه وطـن کـې

هر قاتل اوس قهرمـان دی پـه وطـن کـې

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوطن لمنه ســـــره ده پـــــه ســـــرو ويـنـــــو

جـــــوړ د سرو وينـــــو بـــــاران دی پـــــه وطـــــن کـــــې

* * *

ســـرې لمبې دي ، دبـابـا وطـــــن مـــــې ســـــوزي

زړه مې سوزي ، ځـان مې سوزي تـــــن مې ســـــوزي

پـه ګلونـــــو مـــــې ســکـــــروټـــــې راوريـــــږي

باغ مې سوزي ، ښايســـــته چـــمن مـــــې ســـــوزي

* * *

هر يو « دوست » تـــه مې چې لا س ورکه دښمن شو

اهورا مې چې باله ، اوس اهـــــريـــــمـــــن شـــــو

هر يـــــو راغـې ، زه يې چور کړم ، زه يـــــې بـــــور کړم

هريو لاړه قربـانـــــي ، زمـــــا وطـــــن شـــــو .

* * *

وطـــــن وران شو ، ملت چور شو ، ولس خوار شـــــو

څوک په يو ه او څوک په بل نـــــامـــــه ازار شـــــو

نه مـــو "کـــور" شو ، نه" کالي "شول ،نه " ډوډۍ" شوه

څه چې پـاتـــې له نـــيکو وو ، تـــارو مـــــار شـــــو

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار وینې رابهیږي ، ما ښام وینې
صراحي نه وینې څاڅي له جام وینې
څه دوینو زمانه شوه لویه خدایه
اغاز وینې راته ښکاري ، انجام وینې.

* * *

تا په کومه ګناه وژنې ، وطنداره ؟
قرباني یې بیا دکوم غاصب لپاره ؟
ستا له ورانو کنډوالو نه نور څه غواړي ؟
چې لاس نه اخلي دښمن له دې ازاره.

* * *

دوطن سپین سرې مور شوله سرتوره
داسمان دناکردو بهیر ته ګوره
اوس د وینو په دریاب کې ده ولاړه
چې پرون وه په سرو ګلو کې سمسوره

* * *

چې دګلو دانې وکرم ، اغزي شي
هر ګلرخ ته چې زړه ورکړم بازاري شي
هر "امام" پسې چې زه اقتدا وکړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمسجــد لـــه کونجه پورته شي ، عاصـــي شـــي

* * *

چاپـــه یو او چا په بل نامه خـــــراب کـــړې
چا ایــــرې کړې ، چا په سرو لمبو کـباب کـــړې
نــه پو هیږم څـه ګـنـاه لــرې وطــنــه !
چـــې داهسې یې دســرو ویــنــو دریـاب کړې.

* * *

دمـلــت په اوږو سپور شــي محـتــرم شـــي
هم کـــعبه شي ، هم ساقي شي ، هـــم صـنم شي
هـم یـې وژني هـــم پـــه قـبــر ورتــه ژاړي
هــم قـــاتــل شـــي ، هم قاضـي یې دستـم شــي.

* * *

لـــویــه خــدایــه تـــه دا تـــوره شپه رڼا کـــړې
ټول افغان بیرتــه په خپـــل وطــن بســیـــا کـــړې
شــــیطـــاني تـــرووږمې وولې پـــه ســتـــورو
ورنـــه خلاصه دافـغـــان دزړه دنـیـــا کـــړې.

آلمان

جون ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د «زه کابل یم» دکتاب لیکوال ، نباغلي م.ح. حسام ته :

یو لیک ، یو پیغام

یـــه دوطن دارما نـــونـــو یـــاره

یـــه دولس دفریـــادونـــو یـــاره

زما دغـــم اودقـــلـــم شـــریـــکه

یـــه دکابل دماتمـــونـــو یـــاره

* * *

تامـــې دزړه په سوزیدلې دښـــتـــه

بیا دیادونو اغـــزي وتـــو کـــول

تا مې دذهن رژیدلې بـــاغ کـــې

بیا دغـــمـــونـــو ګلان وغـــوړول

* * *

تامې د سترګو د ا ســـمـــان لمنې

بیا دماتم په وریځـــو ولـــړلـــې

تامې بې وسه بې فریاده انبـــکې

بیا دارمان په مزار وشیـــنـــدلـــې

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

تا مې دذهن وزر ماتی مرغـــــــه

بیا دکابل دکنډوالو میلـــمه که

تامې دژوند دامیدونو قـــاصـــد

بیا دوطن دهدیرو مـــیلمـــه که.

* * *

لاړم دخیال په وزرو والوتمــــه

په سوزیدلي کابل وګرځـــیدم

دورکو هیلو دلـتهون په تـــمــه

په نړیدلي کابل وګـــرځـیـدم.

* * *

پیدا مې نه که هغه ښکلې کابـــل

دافغانانو نـــازولـــی کابـــــل

زما کابل ، زما منلې کـــابـــل

ښکلې کابل ، دګلو ځلې کابـــل

* * *

دښـــایسته دزړه پـه ســرمــــې

دسپیرو خاورو ډیرۍ لـــیـدلـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هر قدم او هره لويشته کې مـــې

د سوو هيلو غونډۍ ولـيدلـــــــې.

* * *

هغه دمينې په شور مسته سيـمه

لکه خاموشه هديره ښکاريـــږي

داکاسي او دنسترنو باغچـــــه

له ګلو تشه ده ، سپيره ښکاريږي

* * *

چا يـــې هوس دسوزيدلو کـاوه

چا يــې ارمان دنـــړيدلو درلود

چا يې په زړه يو زر زخمونه غوښتل (۱)

چا يـې امـيد دپر ز ېدلو درلــود.

* * *

چا يې په خيرې ګريوان اور پورې که

چايې لمن چايې لونګۍ پټه کـــــړه

چايې تاريخ تر ېنه ځولۍ کـــې يوو ړ

چايې دهيلو ناوکـۍ پـــټــه کـــړه

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

چايې ويارونو ته كتلاى نه شـــول

چاته يې جـــګ سر دمنـــلونـــه وه

څوک يې ړانـــده و عـــظمتونو پسې

چا ته يې برم دلـــــيـــدلو نـــه وه.

* * *

چايې پګړۍ له سره كـــوز كـــړلـــه

چا پرې لمبې دانتقام بـلې كـــــړې

چا يې ګريوان ريښې ريښې كه ورته

چاورته شمې دانجام بـلې كـــــړې

* * *

نـــه يې سهار دی دشـغلو ملګـرى

نه ما ښام، رنګين رنګين ښكاريږي

نه يې سپوږمۍ دلمر په مينـه مستـه

نه خويې ستوري ګلورين ښكاريږي.

* * *

نه يې بـاغونه پـه ګلابــــو سينګار

نه دښتونه پـه غـاټولــــو ښــكلي

نه يې ماښيو كې پـرتـــم پـاتـې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه جونګړې چا په ننګ پـــالـلي

* * *

په وینو سره ښـکاري لمـــنه دښـار

پر هر پر هـر یې مړه ننګـونه ژاړي

له زخـمي زړه نه یې څڅیږي وینـې

ویرژلې سـایې تاریخـونـــه ژاړي

* * *

د شنه اسمان مخ یې په وریځو ککړ

شپه یې بهیږی په کو څو کو څو کې

هر لور اوریده دې د ستم لا ســــونه

مرګ یې نڅیږي په کو څه کو څه کې

* * *

په هر څپک خاوره یې وینې پر تې

پـــه هـــر قـــدم یـــې رژیدلي ګلان

په هر لښتـه یې زمو للي غوټۍ

پـه هـــره څانګه سو زیدلي ګلان

* * *

ا ســـما یې، دغه زخمي پهلوان

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور درزمونـــو افسانې نه وايې

دغه د تيـــرو پـــر تـمونـو راوي

د سترو سـو بـو ترانــې نه وايې

* * *

نور يې« مهراب» او« رودابه» هېره ده

نور يې د« زال» زاړه رازونـــه نـــشتـــه

اوس يې په ذهن کې« شغاد» پاتــې دی

نور يې« رستم» ،« رستم» يادونه نشته

* * *

اوس پـــکې نوم د« کاکه» ګانــــو نشته

اوس پـــکې مړه دي د مــــرۍ رسمـــونه

اوس پــــکې ملتې دي سپيڅلې تـــــورې

اوی پــــکې ورک دي د دستار ســرونـــه

* * *

نور يې «اکبر» ، « اکبر» غيرت ويده دی (۲)

نور يـــــې « امان، امان » ننګونه نشته (۳)

نور يې مشکي، مشکي شملې ټيټې دي (۴)

نور يې طـــرزي، طـــرزي فکرونه نشته (۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

حسامه، تا خو د کابل په لوړو
د اوښکو ډېرې ډېوې بلې کړلې
تا د بې ګوره شهیدانو په یاد
د خلکو هېرې شمې بلې کړلې

* * *

تا د قلم په هنر منده ژبه
وطن، وطن سندرې وویلې
تا د سرو وینو د دریاب په غاړه
د مرغلرو مرۍ وپېیلې

* * *

تا د قدرت د لیونو له مخه
د دین سپېڅلی نقاب و غورزاوه
تا د منکرو زاهدانو جرم
په خپلو چیغو چیغو ولړزاوه

* * *

ته دریا خر قه پو شانو پیې
د ننګ پېلوځې په لاس وګرځېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته له دروغجنو اتلانو سره

د خپل قلم په توره و جنګېدې

* * *

دا هورا په نوم راغلي یاران

ګوره زامن د اهریمن وختل

د پرښتو جامه کې پټ شیطانان

وحشي سر تېري د دښمن وختل

* * *

د شپې بړ بخي د رڼا د ښمنان

دزرو غله دي هنر څه پېژني

دا له کتاب او له قلمه پردي

د علم او پوهې سنګر څه پېژني

* * *

له غلو نه تمه د انصاف مه کوه

له قصابانو قضاوت مه غواړه

د بې عزتو، عزت نه خو ښېږي

له بې غیرتو نه غیرت مه غواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د ســـرو ویـنـــو د ثـــروت ســـوداګر

د محبت په ژبـــه ، نــــه پـــوهـــیـــږي

دا د مـــرګـــونـــو د ښـــامــــار قـــا صدان

د ژوندانه په معنــا خـــه پـــو هـــېـــږي

* * *

دا د پـــرون د مـــعـــر کـــــې اتــــلان

د خپــلو خــلکـــو قـــاتــلان وخـــتــــل

داد وطــــــــن دازادۍ جــنــګیــالـــي

خـــپـــلـــه د نـــور و غـــلامـــان و خـــتل

* * *

دا د بـــــربـــنـــدو پـــــربــتـــو مینا ن

د دنــــیـــا یـــي جـنــت خـــوبونه ویني

داله هیـــندارو نه بـــېــزاره شیــــخـــان

تورو کو دړو کـــې مـــخونــــه ویـــنــــي

* * *

راځـــــه چـــې لـــوځـــې کـــړو نــاولې ځېرې

راځـــــه رســـوا کـــړو درواغـــجـــن اتـــلان

دا د ګـــنـــــاه او د ثـــــواب مــــــا لـــــکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د جنت او د دوزخ واکداران

* * *

راځه په چيغو کې لمبې وکړو
راځه تاوده کړو يخ وهلي زړونه
راځه د هيلو غوټۍ و نازوو
راځه چې ايل کړو خزاني بادونه

* * *

راځه وږمه شو باغ په باغ وګرځو
په سپېرو لښتو کې غونچې وکړو
راځه د يوال د سکوت و نړوو
په وچو شونډو ترانې وکړو

* * *

راځه د تور ماښام په توره دړه
ښکلی تصوير د سباوون کاږو
راځه د مرګ د هيولا په تندي
ځلانده ليکه د ژوندون و کاږو

* * *

باور مې نه شي چې د ورېځو مور به

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شنه اسمان په مخ خپره پاتې شي
باور مې نه شي چې دا تورشپه به
د لمر په کلي کې ديره پاتې شي

* * *

دا د سرکښو توفانونو وطن
سر د ستم مخې ته نه ټيټوي
دا د رزمونو په بټيو کې پوخ
د بې ننګيو زنځيرو نه قبلوي

* * *

بيا به را پاڅيږي دا ستړی ولس
بيا به راويښ شي دا ويده ننګونه
بيا به پخلا شي مرور اشنايان
بيا به تازه شي پخواني هوډونه

* * *

بيا به نو توري تالا نګري څپرې
په تکو سپينو جامو نه پټيږي
بيا به لوټماري ستمګرې ډلې
د عدالت په ګدۍ نه برېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا بـــــه د لـــمـــر ګلـــونـــه و غوړیږي

بیا بـــه ســـحـــر پـــه ځلیـدو لور اشي

شپـــه بـــه د شپـــې کلـي ته کډه وکړي

بیـــا بـــه سپـــیـــدې پـــه بربډلوراشي

* * *

بـــیـــا بـــه مـــو تـــاج شي د غنمو وږی

بیـــا بـــه سپـــرلـــی شي د بابا په وطن

بیـــا بـــه جـــا رېـــږو یـــو له بله ځنې

بـــیـــا بـــه را پلنه شي رڼا پـــــه وطـــن

* * *

بـــیـــا بـــه کابـــل شي د ننګو نو کا بل

د تـــلـــژونـــدیو پـــر تـــمـــونـــو کا بل

د ټـــول افـــغـــان د امـــیـــدونو کابل

د بـــــریـــالـــیـــو ارمـــا نونو کابل

۱ جنرال اختر عبد الرحمان له ۱۹۷۹ څخه تر ۱۹۸۷ پورې د پاکسنان د استخبارتي سازمان ISI رئسو ، چې لوی ارمان یې د کابل سوزول او ویجاړول و او د ژړګو نو زخمونو ...... تر نامه لاندې د جګړې نقشه یې په سر کې درلو ده.

۲. وزیر مخمد اکبر خان

۳. اعلیخضرت امان الله خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴. ملا مشک عالم

۵.محمود طرزي

آلمان / می ۲۰۰۰

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

تللې شېبې

تا ته یا دیرې هغه تللې شېبې ؟

هغه د ګلو غوندې،

ښکلې، رنګینې، نازولې شېبې،

چې دې د سترګو د اسمان په تورو تورو شپوکې

لکه د مینې د رازونو ستورې و ځلېدم،

او هر شپه دې له ما ښامه تر سهار ه پورې

د خپلو سترګو د کتو په ژبه،

ماته د «مینني»

د «باور»

او د «ارمان»

خوږې قصې کولې.

٢

تاته یادیږې هغه تیر، هغه تر خه هغه اغزن وختونه؟

هغه په تورو وریځو بار هغه دود جن و ختونه،

چې دې د سترګو د اسمان په تکو تورو شپوکې،

« مینه» کو چې،

«باور» پردی شو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ارمان شغلې خامو شې شو لې،

زه دې د ستركو له اسمانه، د باران د يوه څاڅكي غوندې و څڅېدم

المان/ جنوري ۱۹۹۳

د باد په كنډوالوكې

كاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل ته

درنـــه لـــوګـــی شم، ګرانه کابـــله
زمـــورږد نـــجـــونـــو، د پېکي ګلـــه
وجود مـــې سوزي، زړه مې رپـــېـــږي
چـــې درتـــه ســـرکړم د غـــم بدلـــه

* * *

ماتـــم څـــخېـــږي، ستا له خیرې نه
خندا دي څـــه شـــوه، سرور دې څه شو
مستي دي څه شوه، هستي دې څه شوه
غېرت دي چېرتـــــه، غرور دې څه شو
ماښام ماښام یې، سهـــار دې نه شته
په ژمي پروت یې، بهـــار دې نه شته
لمر د پرېـــوتی، سپـــوږمی دې تللې
د رڼو ســـتورو، سینـــګار دې نه شته

* * *

د ګلـــو ښـــاره، د ښـــــکلو ښاره
ښـــکلي دې لاړل، ګلان دي وســـول
فضـــا دي ډکـــه لـــه شنو دودونو

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونــــي دې وســـــوې، مرغان دي وسول

* * *

په سپينه ږيره دي اوښکی څـاڅـــــــي

له زخمي زړه دې وينې بهــــــــيږی

په شنه لمن دې غــــــاټـــــول د وينو

رازرغونـــبــــږي او راغـــورېــــږي

* * *

په سر دروې، سکـــــروټـــــــې ووري

په لاله زار دې، خـزان پــــرېـوتــی

ونــــې لــغــړې، ګلــونـــه مـړاوي

پــــه شنـــو باغو دې توفان پرېوتلی.

* * *

د لمر پــــه بــــام دې، اخـبـر د ورېځو

شينکــــي اسمان دې پټ په دودونو

غبـــږه دې ډکـــه له شــهـيـد انـــو

خـــلـــک دې ستــــړي له ماتمونو

* * *

خندا دې چور کړه، وحشي بـادونـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرور دې مات که، بې غیـــرتـــلنو

هـــستـــي دې یـــوړه داړه ما رانو

غوټۍ دې لوټ کړې تورو کارغـانو

* * *

زه درنـــه لرې ، پـــر دې وطـــن کې

په یـــاد دې سوزم ، په یـاد دې ژاړم

هر شـــیـــبـــه دې ، له غمه مرمـــه

په غشق دې پـــایم ، په نوم د ویاړم

* * *

د ګلـــو ښـــاره، د ښکلو ښـــاره

زخمي کابله، ورانـــه کابـــلـــه

سوی کـــابـــله، ویجاړ کابله

ښکلـــی کابـــلـــه، ګرانه کابله

المان

۱۹۹۳/۵/۲۰

د افغانستان د نومیالي لیکوال او څیړونکي، اوراښاد محمد صدیق روهي په ویر کې

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روه ملیار.

هغه شنه اسمان ځـلانــــده ستـوری

هغه په پټه خوله ویانـــــده ســتوری

هغه د ورکو کاروانــو نـــو هــادي

هغه د نور د سین څپانــده ستـــوری

* * *

هغه پــــه سپینو مــرغـــلرو مین

هغه د میـــنې د دریـــاب مــانــــو

هغه د حـــســن د تصویـــر انځـور کړه

هغه غږ اود کـــتـــــاب مـــانـــو

* * *

هغه د روه د ګـــلـــــزارونـــو ملیار

هغه د حسن د بــــاغـونـــو ملیار

هغه د دښـــتـــو د ګلــونـو ملیار

هغه د پــــانـــو د رنګـــونـو ملیار

* * *

ستوری و ، ستوری شو له ستورو سره

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړو د تللیو په قطــــار کښېناست

ښکلا به چېرته خپل تصویر و ګوري؟

په ایینه باندې غبــار کښېـناست

* * *

د شپو ځنګل یې په سکروټو وویشت

د یخ په دښته کې یـــې اور وکـــړه

زړونه یې مست کـــړل د رڼا په میوو

په ساړه بزم کـــې یـــې شـــور وکړه

* * *

ځان یې د شمې غوندې وســـوزاوه

تیاره محفل ته یې رڼــــا ورکـــړه

خاموشو تورو ته یـــې غــږ وبښه

مړو قلمونه تـــه یـــې ســـا ورکړه

* * *

د وچکالـــۍ په دغه شنډ فصل کې

ګلونــــه پاتـــې شـــــول ملیار لاړو

څوک به پالنـــه د غوټیو وکــــړي؟

وړمه پردیسه شـــوه، بــــهار لاړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

څوک به ساقي شي په دې توره شپه کې

څوک به جامـونـــه د رڼـــا وويشي

څوک بـه د ستـــور د ميخانې وپالې

څوک بـــه مستانو ته صهبا وويشي؟

* * *

څوک بـــه د خيال په هنر مندو ګوتو

له تورو تيـــږو نه تصوير جوړ کړي

څوک به له زېـــړو رژېـدلـــو پاڼو

د رنګينه ګلو بهـيـــر جـوړ کـړي؟

* * *

ژاړي د روه د ســردرو ښـــا پـېـرۍ

تشو پيکيو تــه، ګلـــونه غـــواړي

له رژېدلي، بـــې مليار ه بـــاغـــه

د بلبلانـــو اوازونـــه ، غـــواړي

* * *

هغه د مــيـنـې د ښـــکلا انځور ګر

لاړو د تلليو په قطار کښـــېـنـا ســت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا به چېرته خبل تصوير وګــــوري؟

په اينه باندې غبار کـښيـــــناســـت

المان

۱۹۹۶ جون

د مانبامونو په دار

وس راباندې وکوه، ګيله مې په خـــــوله نه راځي

دود مې که اسمانه خو شکوه مې په خوله نه راځي

مينې مې د ژبې په سر نـــوم د يـــار کـــرلی دی

څه وکړم زاهده چې توبه مې په خوله نــــه راځي

سر به کله شمــــه د لـمبــو پـــه بـيــه ورکړمه

پټ به د عشق و ساتم، پلمه مې په خوله نه راځي

هسی يې د سپينې خولې په تمه تومتــــې شومه

مست يې په کتويمه، بوسه مې په خوله نه راځي

ما يې د تسبو په لړ کې کفر د ابلـــيس ولــيـد

مورې يې سجدو نه يم، زه د سر د ټيټـېـدونه يم

وخته !د تسليم توره قصه مې په خوله نه راځي

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر توری زخمي دی، هر غزل د وينـــو رنګ لري

هيري مې سندری شوي، ټپه مې په خوله نه راځي

شيخه درواغجنه د جنـــت د پـــربښـــتو غـــله

تا چې دلته و کول، هغه مـــې په خوله نه راځي

ته خو به مې غرږ د ماښامونو پـــه دار پورته کړې

زه به چيغه چيغه شم، روژه مې په خوله نه راځي

کابل

د غبرګولي ۱۸ ۱۳۷۱

د باد په کنډوالو کې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خزان تصویر

بیـــا خـــزان پـــه ګلو راغی
بیا ماتم نیـــسي بـــاغونه
بیا چمن په ویـــرا اختــه دی
بیا رژیږي ســـره ګلونـــه

❋ ❋ ❋

بیـــا د وریځو اوښان ګرځي
د آســـمان په کرونـــده کي
بـــیا د بـــاد اســـونه ځغلي
د افق په شنه باغـچـــه کي.

❋ ❋ ❋

د خـــزان نقاش تـــه ګوريُ
رســـمـــوي تـــصویر د مني
د چمن په ښکلي پـــا نـــه
خپروي تصـــویـــر ږ مـــني.

❋ ❋ ❋

ځنګله خـــړه چـــوپـــتیا کي
د سفر سرود غـــــریـــبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غمجن ماښام پــه شونډه
د مــاتــم غــزل چلېږي.

* * *

مــرغـــۍ الــوزي له ونو
د تـــودو سيــمو په لوري
تــرانـــې د مينې وايــي
خپروي د ژونـــدون توري

* * *

طبيعت څومره رنګين دی
دنيا څومره ښايستـــه ده
ژوندون راز دی د رازونــو
د فــصــلــو نو سلسله ده

* * *

کلــه پــاڼـــې رژېدلي
کله موج وي د ګــلــونــو
کله تړوله دنـــيـــا خـــړه
کله شور وي د رنــګونــو.

آلمان ۹ / ۱۰ ۱۹۹۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغونې هیلې

زما وطنـــه یـــه زما د شنو یـــادونـــو باغه

زما د سترو ارمـــانـونـــو د دمـــې مـنـزله

زما جنـــت، زمـــــا دوزخ، زما ثـــواب او ګناه

زما سپـــرلی، زما خـــــزان ، زما د مسنې ګله

* * *

و مې لیدل چې په غمجن زړګـــې دې اور ولګېد

ومې لیدل چې له سینې نه دې لمبې پورته شوې

ومې لیدل چې د سکروټو په توفان لاهو شـــوې

ومی لیدل چې له لمنې دې ایرې پورته شـــوی

* * *

ومې لیدل چې د اسمـــان لمنـــه ډکه شـــوله

ستا د سرو ګلو پـــــه رنـګیـــــنو رژېدلو پاڼو

ومې لیدل چې د افق شونډې ګلګونـــې شولې

ستا د غوټیو په نیمزالو نښتېځلو پـــــاڼـــو

* * *

ومې لیدل چې خوشحـــالیو درنه کـــډه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومی لیدل چی درکـــې وچ شول د خندا ګلونه

ومی لیدل چـــی د خــزان بـــادونو ورژول

هم د شینکیو سر درو هـــم د بیـــد یا ګلونه

* * *

ومی لیدل چي په باغونو دې لمبې پورې شوی

ومی لیدل په چمنونو دې اورونه کــړه شــول

ومې لیدل چي په بلبلو دې مـــاتـــم ولګید

ومی لیدل چي ګلبوټو دې لـــوونـــه ګړه شول

* * *

ومی لیدلچې توره شپـــه دربـاندې بره شــوله

ومی لیدل چې وربځو هیر که سپین سبا درځـــني

ومی لیدل چي سپوږمۍ پریوته او ستوري توي شول

ومي لیدل چـــې مـــروره شـــوه رڼـــا درځني

* * *

خو یه وطنه یه زمـــا د شنو یـــادونـــو بـــاغه

تل به سبلۍ، تل به د ژمي تاړاکـــونه، نـــه وي

وربځې به ورکې شـــي، د لـــمر لونې به ونځېږي

تل به دا توره تروږمۍ، دا ماښـــامـــونه، نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

شپه لا که هر څو مره اوږده هم شي تلپاتــې نــه ده
وريځې که هر څو مره تياري وي جاوداني نــه وي
د ساړه ژمي يخ وهــلي او ســړې سېــلۍ بـــه
تل د باغونو پـــه رګـــونـــو کې رواني نه وي

* * *

د پسرلي نـــاوي بـــه وسپـــړي د زلفو ولونه
په شـــــنه لمنـــه بـــه دې وتو مبي غمي د ګلو
په سرو غــــاټولو په رنګينې شي شګنې تالې
په چمنونو کې بـــه جـــوړه شي سيالي د ګلو

* * *

باران به پاڅوي له خوبه د ډاګـــونـــو بـــو ټـــي
وږمـــه به بيا سوو ، سپېرو لښتو ته ساورکړي
شبنم بـــه پر ېمينځي په مينه د غوټيو سبرګې
لمر بـــه د ګلـــو انـــنـــګيـــو ته ځلا ورکړي

* * *

په خړو دښتو به روان شي د رنګـــونو بـــهـــير
په سپېرو بوټو به رابره شـــــي دګل سنـــدره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سرو غو ټيو به جړاوي شـــــی د ونو غاړې

په باغ او راغ به راخپره شي د بلبـــل سندره

* * *

په تورو وريځو کې به تم شي د سکروټو باران

د شپې په څنو کې به وچ شی د لمبـــو ګلونه

د تر وږمی سينه به څيري شی د لمر پـــه توره

د شفق باغ کې به سمسور شی د سبېدو ګلونه

* * *

بيا به ګلان په وربل کېږدي کليوالې نجونې

بيا به باغونو ته ستنې شي مسافرې مرغۍ

بيا به په غرونو کې غرڅې دمشکو ساه وکري

بيا به په ځالو راخورې شې مهاجرې مرغۍ

* * *

بيا به د ګلو پـــــه سين و لامبي شڼلې دښتې

بيا به خړوب شی په شنبليو دا سپېره ډاګونه

بيا به د باغ په زړه کـــې وټوکي زرغونې هيلې

بيا به د تيرو ذهـــــن ونــــازوی سره يادونه

آلمان دسمبر ۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاري

زوی مې زما په ژبه نه پوهېږي،

زه مې له پلار سره، يوه مسجد کې لمونځ نه کوم،

پلار مې په خپله لاره ځي او زه په خپله لاره،

زوی مې زموږ لارې،

منسوخې،

کږې لارې بولي.

او د خپل ځان لپاره بله نوې لار لټوي.

زموږ د ژوند دود او د ستورداسي دی،

موږه د لارو د بدلون په هنر نه پوهېږو

خو د ځانونو بد لولو سره روږدي نه يو ،

ځکه خو ټول عمر

په لاره کې يو ،

منزل ته،

نه رسېږو.

آلمان دسمبر ۱۹۹۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

يه غمه کور دې ودان

يه غمه، کور دې ودان،

چې دې د ژوند پدې سره دښته کې

پدې اغزنه، ناځرګنده لاره،

يوازې،

پرې نښودم.

يه غمه،

کور دې،

ودان.

زه لکه ستړی مسافر ، ژوندون مې بار په اوږو ،

پدې اغزنه،

ناځرګنده،

لاره،

په شپو او ورځو ،

ځم،

روان يمه،

مزلونه وهم.

ته،

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه خوږ او وفادار،

ملګری،

تل راسره يې او قدم په قدم،

زما د سترګو ژوند،

شپږې شماري.

او د ژوندون پدې اغزنه، ناځرګنده لاره،

ما سره د رومې او ستل راکوې.

غمه،

يه غمه،

وفاداره

غمه.

زما د سترګو ژوندون،

ياره،

غمه.

آلمان ۱۹۹۵/۱۱/۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

تشې پيني

زړه نـــه مــې څــاځي، درپسې ويني
د ګلـــو لـــښتـــې، يـــه نـــازنيني
ستـــا پـــه ستـــم مـــې، قلم قلم زړه
ستـــــا په تومت مې، جامې رنګينې
نـــــه مـــــی هېرېږې، نه در رسيږم
لـــه ليـــري مـــرمـــه، نژدې سوزېږم
خـــبــره نـــه شـــوې زمـــا لـــه سوزه
خبـــره نـــه شـــويـــزمـــا له مينې
سهار رانـــغـــی، بـــيـــا مـــابنامونه
بـــيـــا د غـــلـچــکو شپو ،ير غلونه
ځلانـــده لـــمـــــره، څپانـــده لمره !
لږ راخـــورې کـــه، زلفې زريـــنـــې
مېـــکدې ورانـــې، رنـــدان خاموشه
نه څوک عاقل شته، نه څوک مدهوشه
د تاک رګـونه، پاتـې لـــــه جـوشه
تـــشـــی پـــرتـــې دي د مېـــوپينې

آلمان دسمبر ۱۹۹۷

د باد په کندوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الینا سندره

زمـــا لغـــمـــانـــه، ښایسته لغـمانـه
بـــیـــا دي یـــادونـــه په زړه ووري راتـه
بیا مې په خوب، بیا مې په خیال کې ته یې
بـــیـــا دی غـــمـــونـــه پـــه زړه ووری راته

❋ ❋ ❋

لکـــه لـــه مـــور جـــلا شـــوی ماشوم
هـــره شپـــبـــه درپـــســـي وژړیـــدم
لکـــه د تـــورو مـــاښـــامـــونو شمه
درپـــســـې ویـــلې شـــومـــه وخـــثـېدم

❋ ❋ ❋

نـــور دې پـــه شپولو کې شپانه نه وینم
نـــور دې تـــالـــو کـــې رمې نه څري
نـــور دې نـــاوونـــه له ایوانو ډک دي
نـــور دې پـــه غرونو کې غرڅې نه څري

❋ ❋ ❋

بـــیـــا دې حـــجـــرې سړې، پـــرتې دي
بـــیـــا دې دېـــرې دي لـــه زلمو نه تشې

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیـــا دې د ښکلـــو ګـــوډرونو غاړې
لـــه پـــېغلـــو تشې، له منګو نه تشې.

* * *

بیـــا د ســکـــــروټــو په سین ننوتې
بـــیـــا دې سینـــه پـه لمبو وسوزېده
بیـــا دې ګـــرېـوان له غمه څیرې څېرې
بیـــا دې پـــګړۍ لـــه سره وغورزېده

* * *

د "الـــیــنـګار "لـــه ذهـنـه و وتله
د "الـــیـــنـا "د لـوی پـر تـم سندره
د "الیـــشـــنګ "پـــه شونډو غوړېده
د غـــم سنـــدره، د ماتـــم سنـــدره

* * *

بیا دې "کلـمان "په تورو وربځو کې پـــټ
بیا دې "سالاو "په سېلاوونو کـــــې ډوب
بیا دې "سنګر "په سرو سکروټـو ســـتي
بیا دې "منـــګو "په شنو دودونو کې ډوب

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د "نـــرنـگ" نـښتـــرو اور اخیستی

بیا د "وایـــګل" پـــه ګلـــو اور ووري

بیا د "کـــرنـــج" مـمـــانـې وینې ژاړي

بـــیـــا د "ســـایګل" په ښکلو اور ووري

* * *

بیا د غـــاټـــولو غـــاړې ټیټې ښکاري

بیا د نرګس له سترګو نـــم څـځـــېږي

بیا د ګلاب په تـــن کې ویـنــه وچـه

بیا له رامبـــېلو نـــه مـــا تـــم څڅېږي

* * *

بـیـــا دې دانې، دانـــې د اوښکو غمي

له سترګو څاځـــي، امـــېدونـــه کري

د اور اوویـــنو په تـــبـجنـــه دښـتـــه

د سبا نـــي بـهـــــار ګلـــونــــه کري.

* * *

زما لغمـــانه، ښایسته لـغـــمـــانـــه

ستا حماســـه مـــې د وطـن سنـــدره

ستا د ننګـــونـــو د یـــادونـــو قـــصـــه

زمـــا د ســـاه، زمـــا د تـــن ســـنـــدره.

کابل چنګاس ۱۳۶۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بلبل ساندي

که وربمه یــې راروانــه د کاکل شـــي
د دي وچې دښتې ترخې به ګل، ګل شي
ماته څانګه داغزو شي چې لاس وروړم
د رقیب په لاس کې لښته د سنــبل شي
د زاهــد زړه بـــه له خپله ځانه تورشي
که یــې ســتــرګې آیینـې ته مقابل شي
د زړه پانې، پانې ګل بــه تر بڼه ځار کړم
که مې تللی آ شـــنا بیا راسره خپل شي
د آشنا په اصالت بـــاندې پوه نه شوم
کله جوړ تر ینه پښتون کـــلــه مغل شي
چــې غــو ټی په خپله لنډه خندا خاندي
تــرینه جــوړې سوې ساندې د بلبل شي
زنــګوم بــه یــې د سترګو په زانګو کې
کــه نصیب راته خوبونه د کابــل شي.

آلمان

۲۰/۸/۱۹۹۹

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زولنې

ساقي په جام کې راوړلې، اورينــې زولنې
د عقــل لېــونيــو تــه، د مينې زولنې

ساده زړه ته مې ګوره په هــر چا کــوي باور
بنګړي ورته ښکاريږي پــو لادينــې زولنې

خاونده تشې مه کړې دا کـــوڅې له ليونو
ما تېرې چې يې پښو کې پر تـمينې زولنې

درواېې خله زاهده وي دې تا تـــه مـبارک
دا تور نصيحتونو او داسپينې زولنـــې

پرون مې ښکلول د آشنا لېچو کې بنګړي
بيګا مې خوب کې وليدې رنګينې زولنې

ما ښام مې باغ کې واوريده سندره د اغزو
سهار د ګل په پښو کې وې زرينې زولنې.

کابل

تله ۱۳۶۷

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا جام

تا ته به یاد وي که نه،

هغه شیبه چې ما په مینه مینه،

تا ته د زړه جونګړه پرانیستله،

ته مې د هیلو ښښتېځلي باغ ته و بللې،

ما ویل ته به راشې

او پسرلی به راشي

او توتکۍ به په وزرونو کې ګلونه راوړي،

او دغو تیو ښایسته ډمې به،

د وچو لښتو د یادونو په بام و نخېږي

* * *

ما ویل زه به ستا د سترګو له روښانه چینو ،

د رڼا جام وڅښم

او د ژوند ون هره شېبه به د رڼا په سین کې ولمبوم،

او ترورږمۍ به مې د زړه له سزېدلط ئاره وباسمه.

حومره ساده ومه زه.

* * *

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د ورېمې ترږی وم،

ما د باران د رتلو لار څارله،

ما په شنو لښتو کې د سرو ګلو خوبونه لیدل.

ما ویل ته که راشې

نو پسرلی به راشي،

زه به د شنې ورېمې په شنو وزرو والوزمه،

په غرور غونو کې به وګرځمه،

د وچو بوټو په رګونو کې به شور ویښ کړم

د سپېرو ځانګو په غوږو کې به ایت د ژوندانه ووایم

څو مره بېځایه هیله.

* * *

تا ته به یاد وي که نه،

خو زما هیره نه ده،

هغه شیبه چې ته زما د زړه جونګړې ته راننوتې،

بیا مې د هیلو باغ کې وګرځېدې

د لمبو ختې دی به غاړه پرتې،

او په پښو دې د سکروټو سرې پنې ښکار بدې.

ستا له راتګه سره،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د هيلو باغ د اور په سمندر پرېوته.

نه مې ورېمه وليده

نه سترګو د رڼا جامونه،

نه ټو تکيو په وزرونو کې ګلونه راوړل

او نه باران په وچو د ښتو د الماسو دانې ولو نلې.

* * *

اوس مې د زړه جونګړه،

د تر ورېميو په څپو کې ډوبه

اوس مې د هيلو نښتېځلي باغ کې،

د سرو غو ټيو په ځای

د سرو سکروټو، سره ګلونه خاندي.

زه د رڼا د جام په ياد په خپلو ټولو ساده ګيو ژاړم،

او په خپل زړه کې مې د هيلو د مزار په څلي، او ښکي شيندم.

آلمان

۲۰/۷/۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهیلو په مزار

که زه جامونه تشومه ، شیخه ستا یې پې خــه

زړه په سکروټو داغومه ، شیخه ستا یې پې خه

که له ساقي نه مې دعقل زولنـــې غــوارمــه

که زنځیرومه شرنګومه ، شیخه ستا یې پــې خه

که دتقوا له ښاره ووتمه زیـــان یـــې خـــه دی

که خرابات جاروکومه ، شیخه ستا یــې پې خــه

ته دسجدو کچکول کې غواړې ترې وصال دحـورو

زه یې کچکول نسکورومه ، شیخه ستا یې پې خه

زه له ما ښامه تر سهـــاره پـــه مـــزار دهـــیلو

داوښکو شمې بلومه ،شیخه ستایــې پې خـــه

چې دآشنا کوځې ته ځمه هــر بـــیګاه او سبــا

هلته مې ستر ګې خوږومه، شیخه ستا یې پې خـه

تورو خاموشو ماښامونو کې غوغـا کـــرمـــه

ویدې نشې راپارومه ، شیخه ستا یــې پــې خه

کابل

۱۳۷۰ / ۶ /۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکاروان په هیله

ستا هغه مستې خبز لوڅې سترګې ،

چې يې په سلو ژبو ،

ماته سبق دمحبت راکاوه.

اودساړه ژمي په شپو کې به يې

زما دزړه کوډله ،

مدام روښانه اوتوده ساتله.

اوس دسړې سيلۍ په توره شپه کې

سترې ،

خاموشې ،

اوسړې ،

ښکاريږي.

زه ستا دسترګو دخبرو تږی

دشپې په توره ، نا څرګنده دښته ،

لکه ستومانه مسافر چې ديو څاڅکي اوبو په تمه ،

دکوم بې نومه ، ناڅرګنده ، کاروان لاره څاري

دشپې په توره اوشګلنه دښته ،

دتا دسترګو دخبرو دکاروان په هيله ،

د باد په کنډوالوکې — کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپې

تیروم.

آلمان ۲۶/۴/۱۹۹۹

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیر

کلونه وشول چـــې دې نـــه ویـــنمـــه
غزل د سترګو دې لـوستـــلاې نـــه شـــم
نور مې د استـــرې ســرګــردانـــه نـظر
ـ دادا غـزنـــو اوربدو لارو د ســفـــر لاروی ـ
ستا د خوږو سترګو چینو کې لمبولای نه شم.

* * *

نور مې د سترګـــورډګـــودر پـــه غـــاړه
ستا د پـــښـــو پـــلو نـــه هم نـــه ښکاري
نور مې د شونډو دبېدیـــا پـــه خـــنـــډو
-په دې شګلنو بې بـــهـــاره تـــالـــو-
ستا د بوسې ګلونه هـــم نـــه ښـــــکاري

* * *

نـــور دې د خـــیـــال په اسمان نه ځلیـــږم
نور مې د خوب کلي ته هـــم نـــه راځـــــې
داسې ښکار بږي چې هېر کـړی دې یـــــم
د ګلـــوریـــنو خـــاطـــرو لـــه بـــاغـــــه
د وچ لرګي په شانې لیرې غورزولای دې یم.

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما او ستا هغــه اوریـنــه میـنـــه

چې ځلېد لــه، بـلــېــد لـــه مـــدام

هغه د تورو ماښـــامــونـــو ډیـــوه

-لکه د شپو په زړه کـــې بلــه شـــمـــه-

چې سوځېدله ، خندیـــدلـــه مـــــدام

اوس پــه کې اور نه شته ، سپرغۍ نـــه لـري

اوس له رڼـــا ډکه ځـــولـــۍ نـــه لـــري.

خو لا تر اوسه مې دزړه په قـــاب کــــې

یوازې ستا دمخ تـصـــویـــر پـــاتـــې دی

یوازې ته مې یې دذهن پــــه ډولۍ کې ناسته

یوازې ته مې لکه وینه په رګـــو کـــې جـاري.

آلمان ـ نومبر ـ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـا کــوچــنــي " څـــلا " تـــــه :

دانځر ونه

که دانځر ونه ګل ونیسي ،

زه به مې سترګې باغ کې وکړمه

او ترسبا پورې به

د وږمې لارا ،وڅارم،

او دا ټوټې،

ټوټې،

ټوټې،

زړه به مې،

د شنې وږمې په لاره،

پاڼې،

پاڼې،

وشیند مه.

که د انځرو ونه ګل ونیسي،

زه به مې سترې او ساړه لاسونه،

د باغ په وچ لښتي کې وبهوم

ونې به وینې کړمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سپېرو لښتو په ذهن کې به،

د سرو غټېيو ترانه وکړم.

* * *

که د انځرو ونه ګل ونيسي،

زه به د وربځو له ړندو سترګو نه،

په جل وهلو بوټو، څاڅکی

څاڅکی،

وڅڅېږم،

او پسرلی به له درندو خوبونو پاڅومه

که:انځرو

ونه،

ګل،

ونيسي.

المان- اپريل-۱۹۹۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځو انیرګ شاعر اسحاق ننګیال په ویر کې

ګل او ستوری

۱

ته لکه ګل ،

لکه له شنو وږمو نه هیره غوټۍ ،

دساړه ژمي په سره خیله کې وغوړیدې.

خپله توده اروادې ،

په یخ وهلو ځانګو وویشله.

❋ ❋ ❋

ته لکه ستوری ،

لکه پاک او ځلیدونکی ستوری

په تورو تپو شپو کې ،

دشنه اسمان په تندي وځلیدې ،

او په زړي شغلو دې ،

دشپې شډلې کوڅې ووینځلې.

❋ ❋ ❋

تا دسمسو رو پسرلیو دراتلو په هیله ،

تا دسرو ګلو دباغچو دغوړیدو په هیله ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا دبلبلو په یاد ،

تا د سندرو په نوم

په مړاوو بوټو کې د ساه د ټوکیدو په هیله ،

خپل ځان ،

ورېمه ،

ورېمه ،

کړه.

* * *

تا د رنګین ښایست تلپاتې تصویر ،

د شعر په ښکلو ګوتو ،

د سپېرو تیږو په تخته وکاږه

او خړو تورو ته دې ،

د رڼا رنګ ورکړ.

تا د سپوږمۍ په غوږ کې ،

د لمر زرینه ترانه جاري کړه.

او د بې نوره شپې په څنګ کې دې ،

د ابدي رڼا ،

ګلان ،

وټومبل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

٢

ته لکه گل،

لکه له شنو وږمو نه هېره غوټۍ،

د بې بهاره کال په تور فصل کې،

د تر خه باد په لمن،

پاڼه،

پاڼه،

ورژېدې.

ته لکه ستوری،

لکه پاک او ځلېدو نکی ستوری،

د ساړه ژمي تکو تورو شپو کې،

د شنه اسمان له سترګو،

څاڅکی،

څاڅکی،

وڅڅېدې.

آلمان- می- ١٩٩٨

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدله کوڅه

اشنا پردی ، کوڅه بدله ښـــکاري

ټوله دنیا راته ، شډله ښـــکاري

پسر لنی ښکلایې وغـــوړیـــده

دګلو باغ یې له وربـــله ښـــکاري

بلبله پام کوه بې هـوډه نـه شـــې

لاره اغزنه تر سنبلـــه ښـــکاري

اسمانه نور مې هـمت مــه ازمایه

تاته ما نې ماته کو ډله ښـــکاري

خومره اوچت دی افغاني غرورمې

د سوال غونچه راته خځله ښکاري

پتنګه راشه که وزر تـــــــودوي

لا یې دحسن ډیوه بله ښـــکاري

دګلو جوش دی که شغلې شهیدې

چې له هراته ، تر کابله ښـــکاري.

المان

۱۹۹۷/ ۷ /۲

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه ده

دلـمر په کلي باندې ، بره شـپــــه ده

دژمي شــپه ده ، بې سحره شــپـــه ده

سپـــوږمۍ ویده ده ، ستوري نه ځلیږي

لکه مــازدیگر تر مازدیگره شـــپه ده

بلخ او هــري په تــروږمیو کـــې ډوب

له بــد خــشانه تر خــیبــره شپـــه ده

رستـــم په څـاه کې دشــغا لــویدلی

ډکه لــه درده ، له پـــر هره شــپـــه ده

نـــوروته لمر دی په قســمت ورغـــلی

زمــوږ په برخه ، بـــرابـــره شپـــه ده

په تــورو وریځو کې بریښنا شوه چیرې

که یـــې لـــه زلـفــو مــروره شپـــه ده

ګــــل دوربـــل دې راتـــــه وځـــلوه

جانانه شپه ده ، ســتمګره شــپـــه ده

المان

۱۹۹۸/ ۳ / ۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیا دونو په مانۍ کې

ماته یادشي ځومره سخته اوترخــه وه
هغه ورځ چې موږ له یو بل نه جلا شوو
ته په خپلې لارې ولاړې ، زه په خپــلې
دژوندون په لویه دښته کې تنها شو و.

* * *

ستا له سترګو څڅیدل غمي داوښــکو
خو په شونډو دې ترخه موسکا خوره وه
نه خوراته څــه وویل نـــه مـــا څـــه
پو هیدو چې دوصال وروستۍ شیبه وه

* * *

مادې ســترګو لوستلی تو قسمـــت و
مادې زلـفو کې لیدلې تورې شپــې وې
ما لیدل چې تورتمونـــه وه په مـــخ کې
مالیدل چې راخورې تــورې تیــارې وې.

* * *

پو هیدم چې د اغزوپه څوکــو تګ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهيدم چې د سکروټو ښـــــکلول دي

پوهيدم چې په کوچني بې وسه زړه کې

دغمو دلويـو غرونـــو ځـــايـــول دي.

* * *

اوس چې ګورمه دوخت دغرو له شانه

لاتر اوسه مـوږ هماغسې تنـــهـا يـــو

نه مو لارې بيرته بيا يو بل تــه رســـي

نه دمينې ناوکۍ منزل تــه بـــيـــا يـــو.

* * *

خوتر اوسه مې هماغسې پـه زړه کــې

لا ژوندي دي ستا خواږه خواږه يـادونه

هره ورځ مې سترګې تاپسې غــړيـــږي

هره شپه راسره مله دي ستا غـــمـــونـــه.

* * *

راته ګرانه يې تراوسه راته ګـــرانـــې

لامې زړه کې ستا دميـنې اوربـليـــږي

لامې اوس هم دخوبـونو ښاپيرۍ يـــې

لادې مخ راته يالونو کې ځلـــيـــږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

لامې اوس هم دلندو سترګو هنـدارې
تشې نه دي ستا د سترګو له تصــویـره
لامې اوس هم د یادونو پـــه مانۍ کـــې
یوه شمه پـــــه لمبو کــــې ده اسیـــره.

المان

اګست ۲۰۰۰

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوښتنو تصویر

پردیسه چیرته ځې ، دچا په هیله ،

دکوم آرمان په لوري لاره وهې

منزل دې کوم دی ، دمه ځای دې چیرته ؟.

له کومه راغلې او په کومه درومې ،

پدې اوږده ،

کږه وږه لاره ،

تنها کې ښې.

دژوندون پیتی دې په سترو اوږو ،

دلارې دوړې دې په ښه پرتې ،

ددواړو سترګو دکتاب پاڼې دې ډکې له پوښتنو ځنې.

پدی اوږده اوډبرینه لاره ،

ډیر کاروانونه تللي ،

ډیرو ستومانه مسافرو مزلونه کړي ،

خو چاته پته نشته ،

چې له هغوی نه څوک ،

منزل ته

رسیدلي ، که نه.

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دتاریخ په ډبرینه اواغزنه‌لاره ،

له‌هغو تېولو نه‌یواځې یو تصویر پاتې دی ،

یو بې حسابه ، بې ځوابه ، دپوښتنو تصویر ،

درژیدلو ، نښتیځلو ، آرمانونو ، تصویر ،

اودغمونو ، تصویر ،

پردیسه !

چیرته ځې ، دچا په‌هیله ؟.

المان

۱۲ / ۷ / ۲۰۰۰

د باد په‌کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

توره بلې

په پلو کې یې شغله په بلې راوړه
که آسمان په ګریوانه کې سپوږمې راوړه

درنا ناوې پلو په مخ راخپور که
تورې شپې د ترو ږمیو ډولۍ راوړه

زه د ګلو د غونچو په تمه ولاړم
خو اغزیو نه مې ډکه ځولې راوړه

دلمبو غو ټیو باغ په سر اخیستی
سپینو وریځو تکه توره بلې راوړه

وچوې دونو وینه په رګو کې
درواغجن پسرلي یخه سیلۍ راوړه

چې د خپلې غاړې هار پرې ښایسته کړي
ماغریب ورته داوښکو ډالۍ راوړه

دبڼو په سر یې بیا ستورې ځلیږي
داسې ښکارې ماښامونو دي راوړه

دآشنا دسنهو بوی له کلي ووت
لمر ته ورته دزلفو ګیډۍ راوړه.

کابل ـ ثور / ۱۳۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلمر له باغه

زه به دلمر له غوړيدلي باغه

يو څو تازه ګلونه وشکومه

او ستا دزلفو توره شپه به پرې رنګينه کړمه.

زه به دپرخې دالماسو دانې ،

دشنې وږمې په تار کې وپييمه

او ستا په غاړه به يې وځړوم.

که ته يو ځلې او دتل لپاره ،

زما دزړه کور ته راننوزې ،

او بيا دمينې په نوم ،

راته هماغه هيرې شوې ډيوې ولګوې

هغه چې ما اوتا په ګډه سره ،

دلوېې مينې په نوم ،

زموږ دهيلو په ماڼۍ کې امانت ايښې وې

المان

اپريل ٢٠٠١

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له تخت، هم له تابوته

نور دي څوک نه پيژني ،

نور دي هيڅ څوک هم ، نوم په خوله نه اخلي.

نور له هرچانه ورک يې ،

نور له هر چانه هير يې

نور نه دپلي ، نه سپاره په ياد يې

او هغه سپين آس دي ،

ـ چې له هر څه او هر چا ګران ودرته ـ

نور ستا له ياده پردی شوی ښکاري ،

اوته له هر څه او له هر چا نه پردی يې ورته .

نور دي له غرېه دچا زړه نه ريږدي

نور دي له چيغو دچا ځان نه رپي ،

نور ، هم له ميني ، هم له کرکې تش يې.

نه دي په ګل ،

نه دي په تيږه کې ،

اثر ،

پاتې دی.

نور دژونديو له سرحده تير يې ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور دې ځوک نه پېژني ،

نور ،

هم له تخت ،

هم له تابوته ،

هیرېږي.

المان

۱۹۹۸/۲/۲۸

د باد په کندوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا

بارانه تاته مې لاسونه په دعا نيولي

تاته زارۍ کومه ،

لږ خوزموږ په سوزيدلو کروندو ووره.

* * *

سږ کال خوهم لکه دتيرو په شان ،

داسې ښکاريږي پسرلی نه لرو ،

سږ کال خو هم سنځلو ګل ونه که

بوی درامبيل نه را ځي ،

ورمې په زلفو کې رانه وړې دنارنجو غوټۍ.

* * *

سږ کال خو هم باغ ته نرګس رانغی ،

ګلابو کډه وکړه ،

نيالګي له ځانه سره ژاړي ، ونې سا نه باسي

مليار په باغ کې دتبرونو بزغلي کرلي.

* * *

سږ کال خو هم غاټول ونه ټوکيدل ،

او په ګل خيزو دښتو ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګنډیریو زهرجنې څانګې وغوړیدې ،

کوچیان رانغلل ، په بیدیا کې کیږدۍ پلنې نه شوې ،

تشو کنډروکې اوروته لګید .

جړاوې نه شوې په څنډیو داوښانو غاړې ،

رمې په تالو باندې سمې نه شوې ،

شپانه په شپوله کې شپیلۍ په شونډو پورې نه کړه ،

څړتون خالي پاتې دی ،

هوسۍ دغرو څوکو ته وختلې ،

ګړي آسمان ته خوله نیولې دیو ه څاڅکي اوبو په هیله .

* * *

سږکال خو هم دتو تکیو دوزرونو سرود ونه غږید ،

زموږ دکلي دمسجد په نړیدلي چت کې ،

دتوتکیو په ځای ،

تورو غومبسو چتې جوړې کړلې .

څوک به آیت د "ابا بیل" ووایې

څوک به کاږو ،

دسپیرې دښتې ،

پیلان وولي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

سږ کال خو هم تا لندې ونه خندل ،

دغور غوري بابا برقي قمچينه ،

دتورو وريځو ذاسونو په ملا غبرګه نه شوه .

او داسمان له تورو تپو سترګو ،

د «رحمت» يو څاڅکې ونه څڅېده.

موږ له اوږدو مزلونو وروسته ،

داوبو په تمه ،

سراب ته،

ورسيدو .

* * *

بارانه وورېږه ،

تاته زاری کومه ،

يو ځلي بيا زموږ په کلي پسرلې راوله.

المان

اپريل ۱۹۹۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دایمان په لمن

لامې تراوسه ستوري ځاځي دګریوان پـه لمن

دزړه دودونه مې لګیږي داسمان پـه لـمـن

دګلو ناوې نا امیده دسپرلـي ډولـۍ کـې

زخمي بلبل ورته ژړیږي دخزان پـــه لـمـن

پردې وطن دی مسافرې شپې په غم تیـــروم

کاشکې یوه شیبه ویده وای دجانان په لـمـن

وجود مې اوراخلي سوزیږمه ، لمبه لمبه شـم

چې دسکروټو باران ګورم دافغـان په لـمـن

ساقي له خم نه مرور ، خم له صهبـا نه خالـي

دمیکشانو ډلې ګرځي دبیا بان پــه لـمـن

بیا زوړ زاهد دی بیا هماغه محتسب وختونه

بیا مې داغونه دي چې ځاځي دایمان په لمـن

هسې مې ډکه شوه دزړه دښته له زیړو ګلــو

لکه چې ستوري وي ټو مبلي دآسمان په لمن

آلمان

۱۹۹۴/۲/۲۳

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکروټو په اقليم کې

د سکروټو په اقليم کې ګلان نـشتــه
په خوږلن کې غاټول کله زرغونــيږي
ګله ! بل چيرته يې ځاره دوږمـــې لار
سيلۍ ستا په پسته ژبه نه پو هيږي.

يوه هيله

توري خاوري به يې پوري کړم په سترګو
که قسمت يو ځلي بيا وطن ته بـــو تلم
خپلي اوښکي به يې پرخه کړم د ګلـــو
که کوم باد هغه ښايست چمن ته بو تلم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ګل ته، نه اغزي ته

له تندې مرمه ، خو ساقي ته مې لاس نه رسيږي

دتر خو ميو ، کنډولي ته مې لاس نه رســـــيږي

ددې بې رنګه او بې بويه پسرلي په شـــپو کـــې

ګل خو لا پريږده چې اغزي ته مې لاس نه رسيږي

لکـــه دژمـــي دکمـــره پـــه ســـر ولاړه ونـــه

له وږمې هير يم پسرلي ته مې لاس نه رسيـــږي

لکه داوښکو څاڅکی پريوتم په خپل ګريــوانــه

تشه سيپۍ يمه غمي ته مې لاس نه رســـيــږي

په پټه خوله يې دهجران په سرو سکروټو سوزم

ژړامې هيره اسويلي ته مې لاس نــه رسيـــږي

چې پکې وڅکمه ديار دخوږې مينې تـــرخـــه

دزړه ټوټې ټوټې کودي ته مې لاس نه رسيـــږي

ماويل وابه خلم کسات ترې دشهيدو شيبـــو

خو ګريوانه دزندګي ته مې لاس نه رســـيـــږي.

المان

۲۵ / ۶ / ۲۰۰۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمر ته سرود

٣

لمره ! که ته په خوب ویده پاتې شې

او یو ځل بیا زموږ د کلي په آسمان باندې ونه ځلیږې

څوک به د شپې په تکه توره دړه ،

د طلایي شغلو غزل ولیکي ؟.

* * *

لمره که ته خپلې ګلبویه زلفې ،

پدې اغزنه شپه ونه غوړوې

څوک به دژمې په یخجنو دښتو ،

د پسرلي د ګلو سین سم کړي.

څوک به د باد کاږه واږه لاسونه ،

د نسترنو له تنکیو غاړو ونښو یوي.

* * *

څوک به په غرونو کې ،

ورېمې ویښې

کړي .

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک به د دښتو دغاټول په تنکیو شونډیو ،

خوږه موسکا وکړي.

ځوک به د پرخې نازولې لونې ،

دځپلو ځنو په وریښمینو نوراني تالو نو وزنګوي.

ځوک به د مستو بلبلانو په ګونګیو ژبو ،

دمحبت سندرې وبهوي.

ځوک به دځوانو غزلبو لو توتکیو ګلالي وزرونه ،

د سپین سهار په شدو ولمبوي.

ځوک به دباغ په غوږ کې ووایي دګل دغوړېدو سندره ؟

لمره !

که ته ،

په خوب ،

ویده ،

پاتې شې.

الما‌ن

۲۳ / ۱۰ / ۲۰۰۰

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمينې ترون

بيامې جـــانــانـــه ، دزخمي زړګي په سوې للمه

ستا دخـــوږو ، خـــوږو يــــادونو بـاران ووريــده

بيا مې دمـــــړاوو خاطـــــرو په رژيدلـــي چـمــن

د پسرلي دســـرو ګـلـــونـــو پــاران ووريــده.

* * *

کلونه وشـــــول چـــــې له تا نه جلا شـــوې يــمــه

کلونه وشـــــول چـــــې په تا مې سترګې نه خوږيږي

کلونه وشـــول چـــــې دنيا لکه زنـدان ده راتــه

کلونه وشـــــول چـــــې دسا وزر مې نـــه غوړيږي

* * *

اوس مـــې يــادېــږي هغـــه تللې هغه تيرې شيبې

هغه دګـلـو غـــونــــدې ښکلـــي اورنګين وختونـه

هغه دمينې درنا پـــه ميـــو مـــستـــې ورځــې

هغه ســـاده ، هـغـــه سپـيـــڅلي نازنين وختـونـه

* * *

چې مــې لـــه تـــا ســـره ترون پــکې دمـيـنې وکـــه

چې ستا پـــه غـــيـــږه کـې مـې ځان او جهان وپيژنده

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې کعبه شوې درته زه په لمانځه ودریدم

ستا په لمنه کې مې هوډ او ایمان وپیژانده

* * *

ماویل زه به دې جانانه جنتي ښایست ته

د سروغوټیو غوندې ښکلې سور غزل ولیکم

ماویل زه به دې دتور ټکري په تورو څنډو

دلمر په اوښکو حماسه دسره تکل ولیکم

* * *

ما ویل زه به ستادزلفو په حسینو شپو کې

دابدي مینې ځلانده ستورې وځلوم

ما ویل زه به ستادمخ هغه سپیڅلي سهار

د پسرلي دشنې ورمې په عطرو ولمبوم

* * *

ماویل زه په دتیارو اوږده ، اوږده لاسونه

ستا په زرینو ، پرتمینو زلفو وترمه

ماویل زه به دبدرنګې شپې ناولې کجیر

دسپینې ورځې درڼا په غشو ولمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خود تیارو د خدای ، بــــد رنـــــــګه ارده بــلـــــه وه

ستا برخــه لیک یې دبادونــــو پـــــه وزر وتــــاړه

ستا په تندي یې آیـــا تـــــونــه دلــمبــو ولیــکل

ستا په ټیـــکري یې د سرو وینو سـمنــــــدر وتــــاړه

* * *

مامـــرغـــلـــرې ستا له سترګو نه راټولې نــــه کړې

مادې پــــه زلــفــو دآرمان کلونه ، ونـــه ټـــومــبل

دماتمونو توروشپــو تـــه دې څراغ نــه شـومــه

دزړه داغلي پــرهـــارونـــه مـــې دې ونـــه ګنډل

* * *

چې ستــــا دزړه پـــه ښار لښکرې دماتم وخـتـــې

مایې یوازې پــه ســـرو ستـــرګو تما شـا کـــولـــه

ستـا پـــه دردونـــــو اوپه خپلې بـې وسۍ مـــې ژړل

ته ســــوزیـــــــدې مادرته هیلــه دبــقـا کـــولـــه

* * *

خدایـــزده چــــې ستـــا پـه زوریدلي زړه به څه تیریږي

ښایي چــــې ستـــا تـــه به بې هوده ، بې وفا ښکارمه

ته به مې ور د خـــپــلې مـینــې د پــــرتم نــه ګـــڼــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاتـــه بـــه مـــات ښـکارمه تاته به رسوا ښکارمـــه.

* * *

مات خـــو بـــه يـمـه ، خوجانانه بې وفا نه يـمـــه

دتومتونو زنجـيــــرونـه په پـښـو ګـرځــوم

له تا نــــه لـيـــرې ، پـه پرديو نا آشنا کوڅـــو کــې

دمجــبــورۍ دژونــدون پـيتې پـه اوږو ګرځـــوم

* * *

خوستـــا دستـــرګـــو په زيارت باندې قسم کـومه

يوه شيـبــه دې هـم لـــه ياده جلاشوی نـــه يــم

دشنـــه بـــاور په کرونده مې لا هـــو ډونه شنـه دي

دسرو غاټـــولـــو پـــه تـــڼون باندې ختلې نـه يــم.

* * *

دياد پـــــه دښـتــــه کـــې مې څرې ستادمينې هوسۍ

دخوب بـاغـچـه مې ستـــا دحســـن په ګلونـــو پټه

دذهـــن دړه مـــې يـــوازې ستـــا نـــا مـه پـوښـلې

دزړه مانۍ مې ستا په ښکلو تصـويـرونـــو پـــټـه.

المان

جنوري ۲۰۰۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ترورمیو بهیر

ستا دزلفو سلسلې مې دیا دونو سـلسـلې شوې

دیوې شیبې خنداوه ، دغمونو سـلسـلې شوې

سپوږمۍ مخ دی رانښکاره که ، دتیارې شپې له کنډوه

چې دلمر زرینې څپې ، ددودونو سـلسـلې شوې

په نمجنو سترګو څـارم ، دآشنـا دقـدم لاره

خو وعدې دنن سبا یې ، دکلونو سـلسـلې شوې

دابهیر د ترورمیو ،درنـا پـه کالـه راغې ؟

که شیبې دخوشالیو ، دویرونو سـلسـلې شـوې

په وجاړه میکده کې نه ساقي او نه صهبـا شتـه

دکوثر دامید تنده ، دعمرونو سـلسـلې شـوې

له جنته راوتلی ، ددوزخ په څنډو ګـرځـم

هم ثواب او هم ګناه مې داورونو سـلسـلې شـوې

مایې زلفې ښکلولې ، په خندا یې راتـه وویـل

چې کاوونه دادې پېښو ته ، دد امونو سلسـلې شوې

المان

اګست ۱۹۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپلمۍ ګلونه

چې خندا يې وريده ، له اننــــګـيـــو
اس يې اوښکې د غم څاڅي لـه ککـــيو
د ديوانو دلښــکرو چــپـــاو راغـــی
کوه قاف نه کـډه وکړه ښــا پيــريــو
رنګ و بوی يې د اشــنا د کلي نـــه دی
کا غذي ګلونـــه راوړل پـســرلـيــو
بيا يې موږ ته کوم ناتار په خوب ليدلی ؟
د آسمان ناولو ستر ګو خـــونــړيــو
د ممانړو لښتي ريږدي له وحـــشتـــه
تبر شين شو په ځنګله کې د ځيـړيـــو
رژوي زرغوني پاڼې د نـــــارنـجـــو
د لمبو څپې راوړي دي سيـــــلـــيـــو
د زنځير ترانه کښيناسته په شـــونډو
د شمشير ترانه پريوته پـه مـــريـــو
نه بلبلو د شنه فصــل زيـــري راوړ
نه خو بيا غاړې تازه کـــړې توتکيو
خړې تالې سوزيدلې سپيرې د ښـــتې

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې نه شوې دغاټولو په غالـیــــو
نه په شنو جلګو کې بل شول سره اورونه
نه دګلو لښکر وخوت په غونـډ یــــو
نه په باغ کې دمرسلو شونډې سرې شوې
نه په دښته کې بیا وخندل ریـــد یـــو
نه رامبیل زلفې خورې کړې په ګـــلابو
نه نرګس واخیسته ناز دچـنبیلیــــو
نه دمشکو کاروان راغې له ختــنــه
نه په غرو کې عطر وشیندل هوســیو
نه شبنم مخونه ووینځل دپــــاڼــو
نه وږمې شونډې تازه کړې دغوټـــیو
نه بیا پیغلو په پلو کې غونچې راوړې
نه یې زانګې امیلونه پـه غــــړیـــو
نه سپوږمۍ شوه دمینو پیـغـامبــــره
نه را وختلې نجونې ، په بلــــــیــو
نه ساقي سکروټې تویې کړې په جام کې
نه راجګې شوې لمبې له کــنډولیــو
نه سوما شته نه مټونه دکـــــوثـــرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه شراب ، نه خوږې شونډې د شـــهـــيو
نه د مينې په مزار شمه شـــوه بـــلـــه
نه ځلا په " نوبهار " کې د ســـپـــر غيو
نه نغمې کړې ، نه نڅا د بگرام تركـــې
د ماتم كالي اغوستـــي كابـــليـــو
نه گرمي د رزم پاتـــې نـــه د بـــزم
نه شرنگا د زولنو نه د بـــنـــگړيـــو
سپوږمۍ ونغښته د وريځو په ټيکري کې
ستورو ولمبل د تورې شپې په پـــيـــو
د سهار زخمي سرباز په وينو سور شـــو
مرغلين كڅونه ونيـــول غـــديـــو
د تقوا جامې په تن د شيطـــا نـــانـــو
د تسبو اميل په غـــاړه دلـــولـــيـــو
ديما په تخت جـــگـــړه ده د كـــربـــوړو
د وياړونو تاج په سر د چرمښـــكيـــو
رنگيو ي د نيک وبد د تو پير پولـــــه
پروني مخونه سپين كـــړل نـــنـــيـــو
په شملو کې يې پرتم د پـــرون نـــشـــته

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غرور هنګامه تللې له پګړیو
چې نهنګ یې ځان باله د دریابونه
اوس یې ګوره په ویاله کې داوبړیو
آرمانونه شول پوره د میر خمنو
وینې څاڅي د مردانو له کوپړیو
د زنګي غلام د تورې درناوي ته
د با با پګړې را کوزه کړه لمسیو
بیا هماغه تورې شپې تورې سندرې
بیا هما غه تور یرغل د ترورمیو
بیا هما غه محتسب زاړه وختونه
بیا هما غه زړه لوبه د پیړیو
بیا هما غه د بل توره دورور غاړه
بیا هما غه سور دزخ د دښمنیو
تورې وریځې توروي ځلانده ستوري
تورتمونه زنګوي لمر په کمڅیو
د سپلمۍ ګلونه وړ دوربل نه دي
چا اخیستې ده میوه له ګنډیریو

❋ ❋ ❋

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغرور غرمو سر ټيټـــي ورتـه مه شې
دوطن دډګرونو ، نــنـــګيـالـيـو
پيلامه دبل سفر ده ستړي مــه شـــې
داغـــزنـــو اوږدو لارو لارويـــو .

المان

اپريل ۱۹۹۷

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستوري

بیګاه سترګو د اسمان ژړلـــــي ستوري

چې د تورې شپې په دار ختـــلي ستوري

شپه لانده سبا شـوې چې شـــپه راغلـــه

تر وږمې لا تللې نـده، تـللي ستــــوري

سپین سهار یې تور ما ښام ته قـرباني که

شپې په غشو د تیارو ویشتلي ســـتوري

د افق لـــمنـــه ســـره شـــوله په وینو

چا پـــه تـــوره د ستـــم وژلي ستوري

څه پروا ده که سیلۍ ګلو نـــه یــــووړل

ما پـــه زلــفــو د جانان ټو مبلي ستوري

چا خـــالــونـــه بـــا یلولـــي چا سرونه

موږ د مـیـــنـــې په سره لار بایللي ستوري

د ړنا لـــه ګـــریـــوانـــه و تلي ستوري

نن کـــوټـــې د اسمان تشه توره ښکاري

پکې نه ځلـــیـــږي سپین سپېڅلي ستوري.

المان ۲۸/۹/۱۹۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ارمان

کلونه و شول چې په زړه کې يو ارمان لرمه

چې ستا ښايست او زما لويه مينه

په يوه شعر کې سره و نغاړمه.

* * *

ورځ را نه ټوله د ګلوييو په لټون تيره شي

خو چې ما ښام شي او د شپې کجير راوالوزي د ښار په لوري

او په رنګينو کو څو و غوړوي تور وزرونه

د ښار واټو نه له ستو ما نه لاړ رويو تش شي

او بنديز و لګيږي

نري ، نري کاږه واږه وسنني

د شنه اسمان په لوري و غځيږي،

زموږه خړه او ختينه بيړۍ

د بې پايانه سمندر په مرجاني کڅو نو و ننبلوي.

زه بيا را پا خيږم ډيوه بله کړم

او د ګلو ييو ځولۍ پرانيزمه،

قلم راواخلم، کاغذونه تور کړم

او تر سهاره پوري،

د باد په کنډوالو کې

کاوون توفاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د ښایست او خپلې مینې قصیده ولیکم

* * *

چې د سهر د ګزمې غږ واورم

زه مې لیکلي کاغذونه بیرته بیا له سره ولو لمه،

نه پکې ستا سمسور ښایست ووینم،

او نه زما هغه ښیرازه مینه

قصیده خیرط کړمه

او ټولو تورو کا غذونو ته مې اور وا چوم

او په تو دوخه یې تاوده کړم خپل ساړه لاسونه

* * *

بیا چې د شپې کجیر له خوبه ویښ سي،

وزرونه و ټکوي

او بیرته والوزي د خپلې زړې ځالې په لور،

د شنه سهر شهباز تکل د الو تلو کړي

او له ختیځو غرونو والوزي د شنه اسمان د دښتې په لور،

او طلا یې وزرونه،

زمونږ د ښار له پا سه و غوړوي

کو ځې راویښې شي، تازه کړي پروني یادونه

او خبل مخونه د رڼا په پیو بیا وینځي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا په واټونو د رنګونو باران وورېږي

او د پېړیو تکراري لوبه له سره پیل شي.

زه بیا ځولۍ غاړې ته وا چومه،

بیا په ګلو ییو پسې ملا وتړم

او ټوله ورځ وایم له ځانه سره

ګوندې که نن شپه مې ارمان پوره شي،

ستا د ښایست او خپلې مینې انځور و کاږمه.

خو لا تر اوسه پدې نه پو هیږم

چې ستا ښایست، او زما لویه مینه،

د یو شعر،

جغرافیه کې،

ځاییدای

کله،

شي

المان

۲۰۰۰ اکتو بر

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library